

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ 10 / ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2020

**FOREVER YOUNG
FOREVER PUNK**

Penelope (Avengers)

μοιράζεται χέρι με χέρι,
χωρίς καμία απολύτως οικονομική συνδιαλλαγή
και ουδεμία σχέση με μαγαζιά

blog: takourelia.espivblogs.net
mail: takourelia@espiv.net

THANKS!

Μάνο (Σαλαδόρος) για τη συνολική βοήθεια
Μαρία (γραφίστρια) για το στήσιμο του τεύχους
Γιώργο (Βούλγαρος) σχέδιο σελ 20
Κώστα (Ασφόδελος) σχέδια σελ 4, 5, 34, 43, 44, 45, 46
Λάκη (Χαστικός) σχέδια σελ 47, 48, 49, 50, 51
Μήτσο (Καβάλα) σχέδια σελ 37, 38, 39
Σάββα (Savage) μετάφραση τραγουδιών
Μίλτο (Mic) μετάφραση τραγουδιών
Αποστόλη (Εκτός Ελέγχου) για τη συζήτηση
Βαγγέλη (Ναυτία) για τη συζήτηση περί Μύγας
Σάκη και **Λάκη** από τη συνέλευση της κατάληψης
για το βιογραφικό της Βίλλας Βαρβάρας
Μαριλού για τις φωτογραφίες της Μύγας
Βαλάντη (Valium) για τις φωτογραφίες μέσω
κινητού τηλεφώνου
Γρηγόρη (Crustafari) για το θυροτηλέφωνο Terras
Αλέξη (Ινδιάνοι) για τη φώτο με τις κόρες του
Όλα τα **μέλη των συγκροτημάτων** αλλά και τους
κοινούς μας φίλους που με βοήθησαν στο να βρω
τις ημερομηνίες στη λίστα της Σαλόνικας μετά από τόσα χρόνια...
Δήμο (filthy adolescent)
Γιώργο (Φρέσκο) ξέρει αυτός...
Ομάδα t-shirts για τα μπλουζάκια
Κολεκτίβα τυπογραφείου **Druck!**
Όλα "**τα κουρέλια**" που βοηθούν με τον τρόπο τους
απ' όπου και αν βρίσκονται
Δήμο (Unshaped Ahead) και **Στράτο** (Πλέμπα)
για την ηχητική επιμέλεια των αρχείων του blog
Μάνο (Druck-Υφανέτ) και **Άρη** (Subboy)
για την εκδήλωση 4-2-17 στην Terra Incognita

Το τεύχος είναι αφιερωμένο:

**Στους 50άρηδες πάνκηδες και πάνκισσες
που έχουν αγαπήσει και μισήσει με το ίδιο πάθος.**

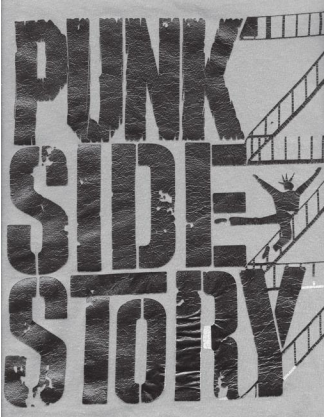
Ας πιούμε ένα ποτήρι ακόμα
για την απέραντη μοναξιά της **Laika**.

Οι αναμνήσεις μου κυκλοφορούν αδέσποτες,
στοιχειώνοντας τους δρόμους αυτής της πόλης.

Όπως πάντα: **Κακός και Μόνος...**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η πρώτη φορά που διάβασα fanzine, ήταν κάπου μέσα στη δεκαετία του '80.

Ήταν η εποχή που η "άγρια νεολαία" της Θεσ/νίκης κατέβαινε στο πάρκο του Ντορέ. Τότε που η μειοψηφία των απόβλητων αποφάσισε να φτιάξει τη δική της πανκ σκηνή και που όλοι ανταλλάσαμε κασέτες με τις αγαπημένες μας μπάντες.

Ήταν η εποχή που ζούσαμε την εφηβεία μας και τίποτα από την κυρίαρχη κοινωνική αισθητική και ηθική κληρονομιά δεν μας εξέφραζε.

Πράγμα το οποίο ώθησε αρκετούς από εμάς να δημιουργήσουμε τις δικές μας προτάσεις εμφάνισης, μουσικής, γραφής και τον δικό μας κώδικα συμπεριφοράς.

Τα περισσότερα fanzines ήτανε επιτηδευμένα πρόχειρες εκδόσεις, σε ασπρόμαυρες φωτοτυπίες. Η θεματική τους ήταν: συνεντεύξεις συγκροτημάτων, ποίηση άγνωστων ανήλικων ποιητών, ερωτικές ιστορίες άσημων έμφυλα καταπιεσμένων πρωταγωνιστών και μίσος για την κρατική καταστολή. Στην πλειοψηφία τους ήταν σύντομες ιστορίες, γραμμένες με στυλό, που συνοδεύονταν από κολάζ φωτογραφιών.

Η εμφάνιση δεν είχε ιδιαίτερη σημασία, το κόστος ήταν ελάχιστο και τα έβρισκες στα "κακόφημα" στέκια που περνούσες τον χρόνο σου, ή στα ελάχιστα δισκάδικα που έβρισκες τις μουσικές που άκουγες. Δεν υπήρχαν διαφημίσεις, χορηγοί ή κάποιο κερδοσκοπικό σκεπτικό. Ήταν η ανάγκη έκφρασης και η διατύπωση των επιλογών μας, με τον πιο ειλικρινή τρόπο, έξω από κυρίαρχες θεσμικές οδούς.

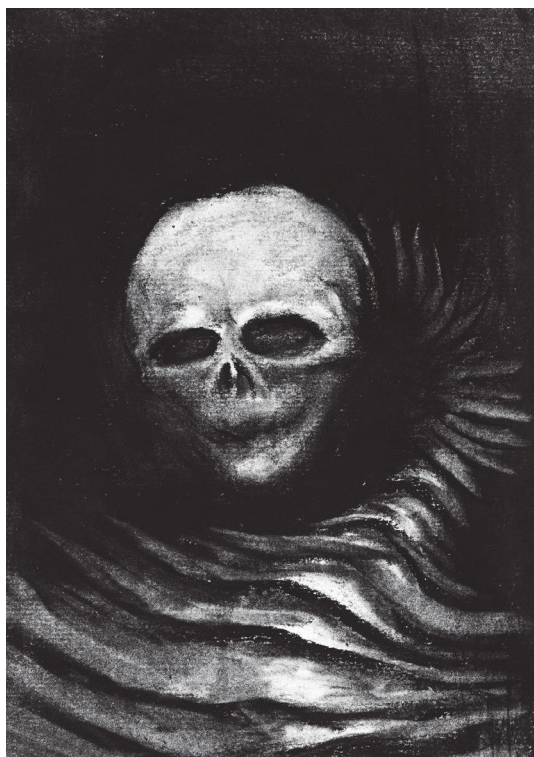
Όλα τα χαρακτηριστικά τους ήταν ακριβώς αυτά που με είχαν γοητέψει μέσα στο underground. Αισθάνθηκα ότι αυτό που κρατούσα στα χέρια μου ήταν κομμάτι της δικής μου καθημερινότητας. Μιλούσαν τη δική μου γλώσσα, είχαν την ίδια αγάπη για τη μουσική και εξέφραζαν την ίδια αναγνώριση για τους χώρους που κινούμασταν.

Η αμεσότητα γραφής και ο απλός τρόπος απεύθυνσης, μου έκαναν σαφές, ότι αυτό μπορούσα να το κάνω και εγώ.

Τα fanzine's για τους περισσότερους από εμάς είχαν την ίδια αξία με τα demos των συγκροτημάτων. Τα προμηθευόμασταν, τα διαβάζαμε, τα συζητάγαμε και κατόπιν τα χαρίζαμε ώστε να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Ευτυχώς τα fanzine's εξακολουθούν να κυκλοφορούν, ενδεχομένως περισσότερα από ποτέ, ενάντια στην αποξένωση που προσφέρει το διαδίκτυο και παρά την οικονομική φτώχεια που υπάρχει.

Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΣΤΗΚΑΝ

skullspace

Το κάλεσμα για την πορεία ήταν στις 12.00 στην Καμάρα. Γνωρίζοντας όμως την κλασική καθυστέρηση που αυτή θα είχε, πήγε στις 01.00 παρά.

Το κάλεσμα είχε μαζέψει συντρόφισσες και συντρόφους από όλη τη βόρεια Ελλάδα. Υπήρχαν πολλές άγνωστες, νεαρές φάτσες, κυρίως από μαθητές και φοιτητές.

Το κυρίαρχο χρώμα στα ρούχα των παιδιών, ήταν το μαύρο. Ήρθε στο νου του για πολλοστή φορά ο τίτλος του τραγουδιού των Γενιά του Χάους: Μαύρο το χρώμα της στέρησης.

Ήταν Σάββατο πρωί και σε ορισμένων τα πρόσωπα διέκρινες τα σημάδια που είχε αφήσει πίσω του το χθεσινοβραδινό μεθύσι, στο οποίο φαινόταν να είχαν επιδοθεί.

Αρκετοί αδέσποτοι σκύλοι, πιστοί στο ραντεβού, είχαν αρχίσει να μα-

ζεύονται ανάμεσα στα πηγαδάκια που σχημάτιζαν οι παρευρισκόμενοι.

Η καφετέρια δίπλα στην Καμάρα, είχε τέτοια ώρα λιγοστούς πελάτες, παρόλα αυτά στις τουαλέτες υπήρχε ουρά, από τον κόσμο της πορείας. Θες επειδή για ορισμένους ήταν ακόμα πρωί, θες η νευρικότητα πριν την πορεία.

Αδέσποτοι, κολασμένοι, μετανάστες, πάνκηδες, queer, καταληψίες συνέθεταν το μείγμα αυτών που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα.

Ήταν πολύ όμορφο αυτό το ραντεβού. Ανάμεσα σε όλους αυτούς τους συντρόφους και τις συντρόφισσες δεν ένιωθε πια μόνος.

Πλησίασε το πρώτο πηγαδάκι με γνωστούς και γνωστές που είδε. Αντάλλαξαν χαιρετισμούς και κάθισε να ακούσει το αντικείμενο της κουβέντας.

Η υγρή μουσούδα ενός αδέσποτου σκύλου ήρθε από πίσω και μύρισε την παλάμη του. Γύρισε και τον κοίταξε. Ήταν ένας μεγαλόσωμος ασπρόμαυρος με βούλες σαν το παγωτό στρατσιατέλα.

-Δεν έχω να σου δώσω τίποτα φίλε. Του είπε και του χάιδεψε το μέτωπο.

Ο σκύλος τον κοίταξε στα μάτια και κούνησε φιλικά την ουρά του.

Η ώρα περνούσε και το κρύο είχε αρχίσει να κάνει αισθητή την παρουσία του.

Κατά τις 13.30 άρχισε να παρουσιάζεται κάποια κινητικότητα. Οι ομάδες άρχισαν να δημιουργούν τα μπλοκ τους και να μοιράζουν αναμεταξύ τους πόστα.

Η περιφρούρηση άρχισε να παίρνει τη θέση της, κρατώντας στα χέρια της παλούκια με μαυροκόκκινες σημαίες. Τα πρώτα συνθήματα άρχισαν να φωνάζονται και ο κόσμος άρχισε να εγκαταλείπει το πεζοδρόμιο και να κατεβαίνει στον δρόμο.

Έφαξε με τα μάτια του να βρει τους κοντινούς του συντρόφους. Τους είδε να μαζεύονται κάπου στη μέση. Κατευθύνθηκε προς αυτούς και χώθηκε ανάμεσά τους.

Πήρε μερικά λεπτά, μέχρι οι ομάδες να μοιράσουν τα πόστα περιφρούρησης.

Το σύνθημα για να ξεκινήσουν το έδωσε η κεφαλή υπό την αναφώνηση γνωστών συνθημάτων.

Η πορεία βάδισε για λίγο στην Εγνατία και κατέβηκε την Εθν. Αμύνης, στη συνέχεια έστριψε στην Τσιμισκή και κατευθύνθηκε προς κέντρο.

Στα πεζοδρόμια αριστερά και δεξιά, αγόρια και κορίτσια μοιράζουν κείμενα, ενώ μια άλλη ομάδα 5-6 ατόμων γράφουν με σπρέι συνθήματα στους τοίχους.

Ορισμένοι έχουν κατέβει με τον καφέ τους και συζητούν ατάραχοι με τους διπλανούς τους, ενώ κάποιοι άλλοι, πιο φοβισμένοι, παρακολουθούν αμίλητοι τις αντιδράσεις από τους μαγαζάτορες και τους περαστικούς.

Οι ματάδες κάνουν τη διακριτική τους εμφάνιση, μέσα από τα γύρω στενά, βαδίζοντας παράλληλα με την πορεία και από τις δύο πλευρές.

Δικό του μέλημα είναι να παραμείνει, καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας, μέσα στον ίδιο πυρήνα των γνωστών συντρόφων με τους οποίους είχε ξεκινήσει.

γεννημένος νεκρός

Η πορεία αριθμεί περί τα 500 άτομα και έχει αποκτήσει δυνατό παλμό. Συνθήματα φωνάζονται διαδοχικά το ένα μετά το άλλο. Οι αδέσποτοι σκύλοι, ως αναπόσπαστο κομμάτι, μπερδεύονται στα πόδια των συμμετεχόντων.

Στο ύψος της Αγ. Σοφίας η κεφαλή σταματάει, ώστε να δώσει τον χρόνο στην περιφρούρηση να οργανώσει καλύτερα τα κενά της. Ο κόσμος συμπύσσεται πάλι, όπως και στο ξεκίνημα.

Στα μπαλκόνια έχουν βγει περίοικοι και σχολιάζουν τη σύνθεση της πορείας ενώ ορισμένοι τραβούν με τα κινητά τους. Κάποιοι από τους μαγαζάτορες, φοβούμενοι για επεισόδια, άρχισαν να κατεβάζουν τα ρολά από τις βιτρίνες των επιχειρήσεών τους.

Μια ομάδα 10-12 κουκουλωμένων βγαίνει μέσα από την πορεία και κατευθύνεται τρέχοντας προς ένα κατάστημα τραπεζής στην αριστερή πλευρά του πεζοδρομίου. Οι μισοί από αυτούς, με ψηλά κοντάρια, αρχίζουν και σπάνε τις κάμερες πάνω από την είσοδό της, ενώ οι υπόλοιποι πετάνε πέτρες στη θωρακισμένη με κατεβασμένα ρολά βιτρίνα και στο ATM που έχει από έξω.

Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, ματάδες με γρήγορο βάδην κάνουν την εμφάνισή τους μέσα από τα στενά. Παρατάσσονται παράλληλα και από τις δύο πλευρές της πορείας και κάποιοι από αυτούς βάζουν αντιασφυξιογόνες μάσκες.

Παράλληλα, από το πίσω μέρος της πορείας, ακούγονται σειρήνες από Δι.ΑΣ και Ζητάδες να ουρλιάζουν δαιμονισμένα, ενώ οι οδηγοί τους μαρσάρουν δυνατά το γκάτζι ταυτόχρονα σε μια προσπάθεια να σπείρουν πανικό. Το μπλε φως από τα "καρούμπαλα" φωτίζει ολόκληρη την περιοχή.

Η ομάδα, που εν τω μεταξύ ολοκλήρωσε το πέσιμο στην τράπεζα, επέστρεψε και χώθηκε μέσα στους υπόλοιπους.

Η πλειοψηφία της πορείας δείχνει ανήσυχη αν όχι τρομοκρατημένη. Οι πιο ψυχραιμοί αρχίζουν και φωνάζουν γνωστά αντιμπατσικά συνθήματα, σε μια προσπάθεια να παρυσύρουν και τους υπόλοιπους μαζί τους, τονώνοντας έτσι το ηθικό.

Σε απάντηση, ορισμένοι από τους ματάδες που δεν έχουν κατεβάσει το τζάμι στα κράνη τους, βρίζουν τις μανάδες τους.

Η πορεία έχει παγώσει στο ίδιο σημείο και τα συνθήματα πρέπει να ακούγονται στη μισή Τιμισική.

Τα κορμιά των συγκεντρωμένων έχουν κολλήσει το ένα με το άλλο. Η αδρεναλίνη τους έχει κυριεύσει όλους.

Αυτός επιβεβαιώνει με τα μάτια του ότι είναι ανάμεσα σε γνωστούς και συμμετέχει στα συνθήματα.

Οι πρώτες κρότου-λάμπης αρχίζουν και σκάνε ανάμεσα στον κόσμο, σπέρνοντας πανικό. Κανείς δεν κατάλαβε από ποια διμοιρία φύγανε.

Τα περιστέρια τρομαγμένα, εγκαταλείπουν τις φωλιές τους στα δέντρα και πετάνε μακριά προς τις ταράτσες ώστε να προφυλαχτούν.

Στα επόμενα δευτερόλεπτα έρχονται και άλλες κρότου λάμπης σε όλο το μήκος της πορείας.

Η περιφρούρηση προσπαθεί να διατηρήσει την ψυχραιμία ανάμεσά της αλλά και στους υπόλοιπους. Φωνάζουν στην κεφαλή να ξεκινήσει, ώστε να ξεκολλήσουν από αυτή τη γωνία, σε μια προσπάθεια εκτόνωσης.

Η κεφαλή ξεκινάει αλλά οι περισσότεροι αισθάνονται τα πόδια τους βαριά, είναι μωδιασμένοι. Κάποιοι ανοίγουν το βήμα τους και επιταχύνουν, οι υπόλοιποι ακολουθούν με δυσπιστία.

Δεν προλαβαίνουν να κάνουν δέκα βήματα και από πίσω ακούγονται κάποιοι υπόκωφοι θόρυβοι, σα μακρινοί πυροβολισμοί. Μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα όλοι ξαφνικά αρχίζουν και βήχουν.

Ο κόσμος δεν μπορεί να αναπνεύσει, κοκκινίζουν τα πρόσωπά τους, τα δακρυσμένα μάτια πετάγονται προς τα έξω λες και κάποιος προσπαθεί να τους στραγγαλίσει. Τα καθάρματα ρίχνουν δακρυγόνα!

Ο ίδιος αισθάνεται τον λαιμό του να καίγεται, μια βαριά, μεταλλική, πικρή γεύση κατεβαίνει στον οισοφάγο του και δεν τον αφήνει να πάρει ανάσα, τα μάτια του θολώνουν. Τα σωθικά του καίγονται. Ο εγκέφαλος του δίνει μήνυμα επιβίωσης που λέει να φύγει από εκεί. Αυτός προσπαθεί να διατηρήσει την ψυχραιμία του, παραπατάει.

Ακούγονται και άλλοι κρότοι. Συνεχίζουν να ρίχνουν τα δηλητήριά τους.

Δίπλα του οι σύντροφοι πνίγονται, είναι σε παρόμοια κατάσταση, δεν μπορούν να μιλήσουν. Ανταλλάσσουν ματιές με δακρυσμένα μάτια και όλοι μαζί προσπαθούν με γρήγορο βάδην να ακολουθήσουν την κεφαλή.

Ο κόσμος έχει αραιώσει, τρέχει προς όλες τις κατευθύνσεις.

Οι μπάτσοι κατάφεραν και σπάσανε την πορεία. Οι μηχανές τους ακούγονται όλο και πιο κοντά. Μια ομάδα από ματάδες έχει αφήσει το πεζοδρόμιο και τρέχει προς το μέρος τους, χτυπώντας τις ασπίδες τους με τα γκλομπ ώστε να μεγαλώσουν τον πανικό.

Οι ελάχιστοι που έχουν απομείνει στο κέντρο του δρόμου διαλύονται. Φωνάζει τους δικούς του να τρέξουν όλοι μπροστά, να βρουν τους υπόλοιπους. Τρέχει. Δεν κοιτάει πίσω. Βλέπει κι άλλους ματάδες μπροστά του να βγαίνουν από τα απέναντι στενά. Η καρδιά του χτυπάει δυνατά. Λαχανιάζει, δεν μπορεί ν' αναπνεύσει. Γύρω του αγόρια και κορίτσια τρέχουν για να σωθούν. Δε βλέπει τα πρόσωπά τους παρά μόνο τα κορμιά τους που τρέχουν. Ορισμένοι χάνουν τα παπούτσια τους και συνεχίζουν ξυπόλητοι. Κανείς τους δεν μιλάει. Οι σειρήνες από τις μηχανές των μπάτσων νομίζεις θα σου τρυπήσουν το κεφάλι. Μέσα στον χαμό που επικρατεί, βλέπει μπροστά του ένα σαστισμένο κορίτσι γύρω

στα 25. Είναι μικρόσωμο, με κουρεμένα σχεδόν γουλί μαλλιά, βαμμένα ξανθά. Τα μάτια της είναι κατακόκκινα από τα δακρυγόνα. Δείχνει να τα 'χει χαμένα, χωρίς να ξέρει πώς να αντιδράσει. Όλοι οι μπροστινοί τους την προσπερνούν, χωρίς να της δώσουν σημασία. Τα βλέμματά τους διασταυρώνονται. Τον κοιτάει σα να τον ρωτάει «τι κάνουμε τώρα;» Χώνει την παλάμη του στη δική της και της λέει:
-Τρέχα!

Αυτή, χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά, αρχίζει και τρέχει μαζί του. Στα επόμενα εκατό μέτρα βρίσκουν μια ομάδα από συντρόφους και συντρόφισσες που έχουν καθίσει στο οδόστρωμα λαχανιασμένοι, προσπαθώντας να αναπνεύσουν. Ορισμένοι ρίχνουν νερό στα μούτρα τους, από τα πλαστικά μπουκάλια που κουβαλούν, ξέρουν ότι δεν κάνει να πιουν... Άλλοι, γονατισμένοι, βήχουν δυνατά σα να θέλουν να ξεράσουν. Κάποιοι έχουν ανοιγμένα κεφάλια από τα γκλομπς των μπάτσων και προσπαθούν να σταματήσουν

την αιμορραγία με χαρτομάντιλα. Κηλίδες από πηχτό αίμα έχουν στάξει πάνω στην άσφαλτο.

Ένα ανήλικο γυφτάκι τους προσπερνάει τρέχοντας. Κρατάει ένα σπασμένο μάρμαρο στο χέρι του. Γλιστράει και πέφτει χύμα κάτω με την κοιλιά, του φεύγει το μάρμαρο. Σηκώνεται, δε φαίνεται να έχει χτυπήσει, τα ρούχα του όμως έχουν γίνει χάλια. Ξεκινάει το τρέξιμο πάλι.

Μια κρότου-λάμπης σκάει κάπου ανάμεσά τους. Ο δυνατός θόρυβος μοιάζει σα να του τσάκισε τα τύμπανα. Όλοι τους είναι πολύ κουρασμένοι ώστε να τρομάξουν. Το κορίτσι γυρνάει το κεφάλι του προς το πεζοδρόμιο.

toxic avengers (u.s.a. '88)

Μικροσκοπικά κομμάτια από την αλουμινένια κατασκευή, έχουν χωθεί στο δέρμα της, ανάμεσα στο μάτι και το αυτί. Μάλλον δεν το έχει καταλάβει.

-Πάμε να χωθούμε σ' εκείνο το στενό, του λέει.

Αυτός κοιτάει προς τα εκεί. Ένα πηγαδάκι 3-4 περιέργων με πολιτικά παρακολουθεί την κατάσταση. Είναι αξύριστοι, με φθνή ρούχα, ο ένας τους με σκουλαρίκια στο αυτί, παλαιστινιακό φουλάρι στον λαιμό και ποδήλατο.

-Όχι εκεί! Είναι ασφαλίτες. Πάμε μπροστά να βρούμε τους άλλους.

Ξεκινάνε και τρέχουν πάλι. Είναι πιασμένοι χέρι-χέρι. Γύρω τους και άλλοι που τρέχουν προς την ίδια κατεύθυνση. Οι μπάτσοι έρχονται από πίσω τους, ακούγεται ο θόρυβος από την αρματωσιά τους, βρίζουν τα κορίτσια άσχημα. Ορισμένοι ακούγονται πολύ κοντά, σχεδόν δίπλα τους.

Κάθε δευτερόλεπτο μετράει. Σφίγγει τα δόντια του και επιταχύνει όσο περισσότερο μπορεί, τραβώντας μαζί του και το κορίτσι. Τα δάχτυλά τους, αν και ιδρωμένα, είναι δυνατά πιασμένα.

Μπροστά τους διακρίνεται ο κύριος όγκος της πορείας. Έχουν λίγα μέτρα ακόμα να διανύσουν. Τα πόδια τους και τα πνευμόνια τους ίσα που αντέχουν. Τα μάτια του παίζουν δεξιά-αριστερά ώστε να επισημάνει τυχόν ασφαλίδες. Δε φαίνεται να υπάρχουν.

Έχουν φτάσει πλέον στη γωνία με Ελ. Βενιζέλου. Λαχανιασμένοι φτάνουν τους υπόλοιπους. Συνεχίζουν να βαδίζουν προς την κεφαλή. Έχουν απομείνει τα 2/3 από αυτούς που ξεκίνησαν.

Η πορεία προσπαθεί να ανασυνταχτεί. Κυνηγη-

μένοι, εμφανίζονται από διάφορα σημεία λαχανιασμένοι και ενώνονται μαζί τους. Ορισμένοι αναζητούν τους δικούς τους.

Ξεκινάνε και φωνάζουν πάλι συνθήματα. Προσπαθούν να κάνουν αλυσίδες. Οι περαστικοί έχουν κωθεί μέσα στα καταστήματα και τους παρατηρούν. Η κανονικότητα του κέντρου έχει διαταραχθεί σίγουρα για τα καλά.

Βρίσκουν το μπλοκ της Τεττας και κώνονται μέσα. Είναι όλοι τους με κράνη, παλούκια και μηχανόβια μπουφάν. Οι δυο τους εξακολουθούν να είναι πιασμένοι χέρι-χέρι και φωνάζουν συνθήματα μαζί με τους υπόλοιπους.

Μια διμοιρία προσπαθεί να την πέσει στην ουρά. Η περιφρούρηση αντιδράει. Δεκάδες παλούκια ανεβοκατεβαίνουν με μίσος πάνω στις ασπίδες τους. Σπρέι και μπουκάλια με νερό εκσφενδονίζονται προς το μέρος τους. Ο "Στρατσιατέλας" έχει αρπάξει με τα δόντια του έναν ματά από την περικνημίδα και τον τραβάει γρυλίζοντας. Ο ματάς προσπαθεί να απελευθερωθεί βρίζοντας.

Αυτή τη φορά δεν κατάφεραν να σπάσουν την πορεία και υποχώρησαν συντεταγμένα. Η πορεία παραμένει για λίγα λεπτά στο ίδιο σημείο, φωνάζοντας συνθήματα. Στη συνέχεια ανεβαίνει την Ελ. Βενιζέλου και φτάνει στην Αγ. Δημητρίου. Εκεί άλλες διμοιρίες είναι παραταγμένες μπροστά στο Διοικητήριο. Η πορεία περνάει από μπροστά

τους διατηρώντας τις αλυσίδες που έχει φτιάξει. Συνεχίζει την Αγ. Δημητρίου φωνάζοντας συνθήματα μέχρι την Ιασωνίδου και στρίβει προς τα κάτω. Στο τέλος φτάνει στην Καμάρα, στο σημείο από όπου ξεκίνησε.

Ο κόσμος αρχίζει να διαλύεται. Αρκετοί είναι αυτοί που ψάχνουν τους δικούς τους, άλλοι τηλεφωνούν από τα κινητά τους ώστε να ενημερώσουν δικηγόρους για τυχόν συλλήψεις, ενώ κάποιοι πρέπει να πάνε στα επείγοντα ώστε να τους παρασχεθούν οι πρώτες βοήθειες. Ορισμένοι παίρνουν πρωτοβουλία και καλούν συνέλευση στο Πολυτεχνείο.

Αυτός, για πρώτη φορά αφήνει ελεύθερα τα δάχτυλα του κοριτσιού. Την κοιτάει στο πρόσωπο και της λέει:

-Πληγώθηκες, έχεις κομμάτια από αλουμίνιο δίπλα στο μάτι.

-Ευχαριστώ, θα το δω σπίτι.

-Πώς σε λένε;

-Λίζα, του απαντάει.

-Στάθη, εμένα.

-Πρέπει να ψάξω να βρω τις φίλες μου. Κατεβήκαμε παρέα και μέσα στον χαμό χαθήκαμε.

-Εντάξει κι εγώ θέλω να ψάξω τους φίλους μου. Κάποιους τους είδα, κάποιους όχι. Δεν ξέρω τι γίνανε.

Τον κοίταξε περήφανα στα μάτια και του είπε:

-Σ' ευχαριστώ...

Αυτός ρούφηξε τη ματιά της και χαμογέλασε. Ένα πλατύ χαμόγελο, σαν τον ήλιο μετά από καταιγίδα.

-Τίποτα, όλα καλά! Τα λέμε...

-Γεια σου... θα σε ξαναδώ... του απάντησε.

Ήταν η μέρα που γνωρίστηκαν.

ΜΙΑ ΚΡΥΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ

Σαββάτο βράδυ και στο στέκι στο Βιολογικό είχε h.c. live.

Ήξερε ότι εκεί θα έβρισκε φίλους και γνωστούς. Τα live στο Βιολογικό λειτουργούσαν ως ένα καθιερωμένο ραντεβού για αυτούς που ήθελαν να παρακολουθούν την underground μουσική σκηνή. Το κατειλημμένο στέκι έκανε τη δική του αντίσταση, 30 χρόνια τώρα, αντιπροτείνοντας την d.i.y. λογική, ενάντια στον θεσμό του κέρδους και της πασαρέλας.

Είχε όμως και έναν πρόσθετο λόγο που ήθελε να πάει στο live. Έψαχνε να βρεί την Λίζα. Όλο το προηγούμενο διάστημα περνούσε επίτηδες πιο συχνά απο τα στέκια, μήπως και την πετύχαινε πουθενά. Αυτή όμως ήταν άφαντη... λες και άνοιξε η γη και την κατάπιε. Φοβόταν ότι μπορεί και να μην την ξανάβλεπε ποτέ, ότι θα έμενε απλώς ως ανάμνηση. Μια όμορφη ανάμνηση μέσα στον χαμό που θα την κουβαλούσε για πάντα μαζί του.

Λεφτά δεν είχε καθόλου. Οπότε ξέχασε την ιδέα για το ούισκι του στεκιού.

Γέμισε το φλασκί με Κρητική ρακί και το έχωσε στην εσωτερική τσέπη του μαύρου δερμάτινου μηχανόβιου μπουφάν του.

Έπιασε με το μυαλό του τη μελωδία του: Friends των Cockney Rejects, και έκλεισε την εξώπορτα πίσω του.

Η Λίζα μόλις είχε γυρίσει από ένα σύντομο ταξίδι στο Βερολίνο και είχε όρεξη να βγει έξω. Περίμενε τηλέφωνο από μια φίλη της για να πάνε παρέα στο live του Βιολογι-

κού. Ήθελε να ακούσει πανκ ροκ και να μεθύσει, σύμφωνα με τους γνώριμους ρυθμούς της Σαλόνικας. Της είχαν λείψει οι φίλες και οι γάτες της, μαζί τους όμως ήθελε να δει και τον Στάθη. Όλο αυτόν τον καιρό τον σκεφτόταν συχνά. Η σύντομη γνωριμία μαζί του, της είχε αφήσει έντονα συναισθήματα.

Είχαν μοιραστεί τον ίδιο φόβο όντας άγνωστοι αναμεταξύ τους.

Ο τρόπος που άρπαξε το χέρι της μέσα στον χαμό

και το ότι δεν την άφησε στιγμή μόνη λες και την ήξερε από παλιά, της είχε αφήσει κάτι παραπάνω από συμπάθεια. Και αυτό το χαμόγελο, στο τέλος της πορείας, μετά από όλη αυτήν τη τρεχάλα και τα δακρυγόνα, της έδειξε την δύναμη και την ελευθερία που κουβαλούσε μέσα του. Ήθελε να τον ξαναδεί οπωσδήποτε.

Της είχε δημιουργήσει την επιθυμία να τον γνωρίσει καλύτερα.

Ο Στάθης έφτασε στο Βιολογικό κατά τις μία παρά. Κάτω από τον πλάτανο, ήταν μαζεμένες διάφορες γνωστές φάτσες που τον καλωσόρισαν με τα βλέμματά τους.

Πέρασε την ορθάνοικτη πόρτα και βρέθηκε μέσα στη ζεστασιά του στεκιού. Η διαφορά με την έξω θερμοκρασία πρέπει να ήταν γύρω στους 15 βαθμούς. Ρώτησε τα παιδιά δίπλα στο κουτί ενίσχυσης πότε ξεκίνησε το live. Του είπαν ότι είχε χάσει τους Necropolis και οι Pariah μόλις ξεκινούσαν το σετ τους.

Το στέκι ήταν κατάμεστο, οι μπάντες είχαν τραβήξει ένα μεγάλο κομμάτι της άγριας νεολαίας της πόλης. 280-300 κορμιά που είχαν καταλάβει κάθε πιθαμή του στεκιού, δημιουργούσαν ένα φυσικό εμπόδιο, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση.

Σπρώχνοντας με το κορμί του κατευθύνθηκε προς το μπαρ, σε μια προσπάθεια να έχει τη δυνατόν καλύτερη οπτική προς τη σκηνή. Τα μάτια του κοιτούσαν στο μωσαϊκό ώστε να αποφεύγει τα άδεια κουτάκια μπύρας που ήταν διάσπαρτα.

Βολεύτηκε σε ένα μικρό κενό που είχαν αφήσει αναμεταξύ τους δυο κορίτσια γύρω στα 18, που κουβαλούσαν μαύρα μαθητικά σακίδια στις πλάτες τους και πίναν μπύρα από το κουτάκι.

Αφίσες από όλη τη διαδρομή του στεκιού αλλά και από συγγενικές συλλογικότητες, κοσμούσαν όλους τους τοίχους. Η ατμόσφαιρα μέσα ήταν γεμάτη ντουμάνι και μύριζε ιδρώτα και αλκοόλ ενώ αρκετοί-ές ήταν αυτοί που από τη ζέστη και το αλκοόλ, είχαν μείνει με τα φανελάκια.

Το όμορφο σε αυτά τα live είναι αυτή η συνύπαρξη όλων αυτών των άγνωστων-γνωστών και η οικειότητα που αισθάνονται αναμεταξύ τους. Αυτή η άνεση του να συμπεριφέρεσαι όπως

αισθάνεσαι, χωρίς τις αναστολές του είθισται και του πρέπει. Καθώς και η συνοχή της μπάντας με τον κόσμο. Αυτή η αμεσότητα επικοινωνίας, του να μοιράζονται όλοι μαζί το ίδιο συναίσθημα και την ίδια ανάγκη.

Μπροστά στη σκηνή, δύο skins ντυμένοι από τη μέση και πάνω μόνο με τις τιράντες και τα τατουάζ τους, είχαν αγκαλιαστεί από τους ώμους και προτείναν ένα μισογεμάτο δίλιτρο μπουκάλι ρετσίνας προς τα μέλη των Pariah, που μόλις αποχαιρετούσαν το κοινό.

Ο κόσμος άρχισε να αποχωρεί σιγά-σιγά για μισάωρο διάλειμμα. Ο Στάθης ακολούθησε τελευταίος, δεν του άρεζε το στριμωξίδι στην πόρτα.

Χαιρέτησε πρώτα τις συντρόφισσες πίσω από το bar και στη συνέχεια βγήκε έξω στον καθαρό αέρα. Το φοβόκρυο τον ανάγκασε να σηκώσει το φερμουάρ του δερμάτινου μέχρι τον λαιμό.

Ψάχνοντας για γνωστούς, βρήκε τον Λάκη κάτω από τον πλάτανο και κάθισαν παρέα. Είχανε μήνες να βρεθούν. Ο Λάκης έβγαλε το φλασκί του και τον κέρασε ουίски.

Σήκωσε το κεφάλι του για να πιει και είδε την ξαστεριά πάνω από τα κεφάλια τους. Ο σκοτεινός ουρανός, που φωτιζόταν από εκατοντάδες αστέρια, του φάνηκε τόσο οικείος και τόσο μακρινός ταυτόχρονα.

Η γνώριμη γεύση του Jameson διέτρεξε με ταχύτητα τα σωθικά του και του χάρισε μια όμορφη ζεστασιά στο στομάχι.

Τη στιγμή που γυρνούσε το φλασκί στον Λάκη, ο “Στρατσιατέλας”, γνωστός θαμώνας πανκ συναυλιών, ήρθε προς το μέρος τους.

-Τι έγινε ρε Στρατσιατέλα; του φώναξε ο Στάθης.

Αυτός ήρθε φορτσάτος και έχωσε τη μουσούδα του ανάμεσα στα μπούτια του, μυρίζοντας του τα γεννητικά όργανα.

Ο Στάθης ανταπέδωσε την αγάπη που του έδειχνε, χαϊδεύοντάς του δυνατά τη μεγάλη ασπρόμαυρη κεφαλα του και αυτός κούνησε τη μακριά ουρά του χαρούμενα.

Οι πρώτες συγχορδίες του: Μοντέρνοι κανίβαλοι από τους Σκοτοδίνη, έδωσαν το σήμα ώστε να μαζευτεί ο κόσμος πάλι μέσα. Μπήκανε παρέα με τον Λάκη και βο-

λευτήκανε μπροστά από τον πάγκο με τα distro. Η τραγουδίστρια χαιρέτισε τον κόσμο και στη συνέχεια, χωρίς να περιμένει απάντηση, είπε το όνομά τους και την πόλη καταγωγής τους.

Συνέχισαν με το: Εγώ, εσύ, εμείς. Ο κόσμος που ήταν μπροστά στη σκηνή, γνωρίζοντας το συγκρότημα και το τραγούδι, χωρίς να περιμένει περισσότερο ξεκίνησε να χορεύει, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον. Αγόρια και κορίτσια δημιούργησαν μια σπείρα που προσπαθούσε να διευρύνει τον κύκλο της, αναγκάζοντας έτσι τους πίσω να οπισθοχωρήσουν. Η ανταπόκριση αυτή του κόσμου ζέστανε ακόμα περισσότερο την ατμόσφαιρα. Άδεια κουτάκια μπίρας άρχισαν να εκσφενδονίζονται προς την μπάντα, ενώ ορισμένοι θεώρησαν σωστό να αδειάσουν

τα κουτάκια από το υπόλοιπο περιεχόμενό τους πάνω σε αυτούς που χόρευαν, κουνώντας ψηλά τα χέρια τους σαν να καρφώναν.

Το τραγούδι τελείωσε και ο Στάθης έστρεψε το βλέμμα του προς τον υπόλοιπο χώρο του στεκιού. Ακόμα και αυτοί που ήταν μακριά από τη σκηνή, έδειχναν χαρούμενοι παρά το στριμωξίδι και το μπουζέλωμα. Παιδιά διαφορετικών ηλικιών, και των τριών φύλλων, ο ένας δίπλα στον άλλον, αντάλλασαν φιλοφρονήσεις. Κάπου ανάμεσα σε όλους αυτούς, είδε και μια μορφή που ξεχώριζε.

Ήταν η Λίζα. Καθόταν όρθια, με ακουμπισμένη την πλάτη και το κεφάλι στην τετράγωνη κολόνα που βρισκόταν στο κέντρο του στεκιού. Το κοντοκουρεμένο, βαμμένο ξανθό μαλλί της ήταν αναγνωρίσιμο από μακριά. Φορούσε μαύρο στενό δερμάτινο μπουφάν με επωμίδες και στον λαιμό της είχε ένα μαύρο λεπτό δέρμα, δεμένο σφικτά σαν κολάρο.

Κάθισε και την παρατήρησε για λίγα λεπτά καμαρώνοντάς την. Στο τέλος κίνησε για το μέρος της.

Όταν κατάφερε και την πλησίασε αυτή δε φάνηκε να του δίνει σημασία.

Παρακολουθούσε την τραγουδίστρια των Σκοτοδίνη που είχε κατέβει από τη σκηνή και είχε γίνει ένα με τον κόσμο, φωνάζοντας στο μικρόφωνο: Ναι, ρε!

Σήκωσε το χέρι του και της έσφιξε ελαφρά τον ώμο.

-Γεια σου, της είπε, φωνάζοντας δυνατά για να τον ακούσει.

Αυτή έστρεψε το κεφάλι της και τον κοίταξε με ευχάριστη έκπληξη.

-Γεια σου, τι κάνεις; του είπε χαμογελώντας.

Τα χείλη της ήταν λεπτά, τα μάτια της μεγάλα και καστανά, τα φρύδια της απείραχτα, ενώ το αριστερό της ρουθούνι τρυπούσε ένα μικροσκοπικό άσπρο πετράδι.

-Να, ήρθα να δω τα παιδιά. Γκρουπάρες!

-Ναι, πολύ ωραίοι είναι!

-Τους έχεις ξαναδεί;

-Ναι αλλά όχι όλους μαζί στην ίδια συναυλία.

-Μαζεύτηκε πολύς κόσμος, ε;

-Ναι ρε 'συ, χαμός γίνεται.

-Τα κομμάτια της κρότου-λάμπης που σε είχαν πληγώσει δίπλα στο μάτι, δε σου άφησαν κάποιο σημάδι, ε;

-Όχι, όλα καλά. Τα έβγαλα μ' ένα τσιμπιδάκι και το καθάρισα. Δεν ήταν τίποτα σοβαρό.

-Έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του το φλασκί, ξεβίδωσε το καπάκι και της το πρόσφερε.

-Θες ρακί;

Αυτή τον κοίταξε χαμογελώντας, χωρίς να μιλήσει.

Πήρε το φλασκί και κατέβασε μια γερή γουλιά.

-Καλή είναι, σε ζεσταίνει, του απάντησε.

-Δεν πίνεις τίποτα;

-Έπινα μύρες αλλά πού να πάω στο μπαρ μ' αυτόν τον χαμό.

Βολεύτηκε δίπλα της και παρακολούθησαν παρέα τη συνέχεια του live, με τις απείρου κάλλους καταστάσεις που διαδραματίζονταν μπροστά στη σκηνή.

Όταν μετά από κάνα 50λέπτο η μπάντα τελείωσε, αυτοί έμειναν εκεί, στην τετράγωνη κολόνα και μιλούσαν.

Η Λίζα είχε βάλει τα χέρια της να ακουμπάνε ανάμεσα στην κολόνα και τη μέση της και έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον σε ό,τι άκουγε από τα χείλη του.

Σε κάποια φάση που ο Στάθης στέρεψε από λόγια, η Λίζα του είπε:

-Πρέπει να πάω για κατούρημα, οι μύρες βλέπεις...

-Εντάξει, εγώ θα βγω έξω να βρω κανέναν γνωστό.

-Οπότε τα λέμε σε λίγο, του απάντησε.

Βγήκε έξω χαρούμενος. Το τσουικτερό κρύο δεν τον ένοιαζε τώρα.

Πέρασε κάνα μισάωρο μέχρι να ξεκινήσουν οι Καταχνιά.

Ο κόσμος άρχισε να μπαίνει μέσα και αυτός μαζί τους. Πήγε και άραξε στην κολόνα, ακούμπησε την πλάτη του εκεί που πριν λίγο την ακουμπούσε η Λίζα.

Οι Καταχνιά ξεκίνησαν με το: Εζμαχάλ.

Στο στέκι μέσα γινόταν πλέον το αδιαχώρητο.

Ο κόσμος είχε στριμωχτεί τόσο πολύ ώστε τα κορμιά είχαν γίνει ένα. Φουσκωμένες μπουροκοι-

λιές και κοριτσίστικα στήθη πίεζαν τους μπροστινούς σε κάθε ανάσα.

Το σύνολο τους, γνωρίζοντας τους στίχους από έξω, συνόδευε τον τραγουδιστή καθόλη τη διάρκεια.

Η μπάντα έπαιξε δυνατά και δεμμένα, ανταμείβοντας έτσι τις προσδοκίες του κόσμου.

Κατά τις 05.30 το live είχε τελειώσει. Ανάψανε τα φώτα και τα παιδιά του στεκιού ξεκίνησαν το σκούπισμα.

Ο Στάθης το πήρε απόφαση και εγκατέλειψε τη θέση του. Στράγγισε τις τελευταίες γουλιές από το ρακί μέσα στον λαιμό του και πήρε τον δρόμο της επιστροφής.

Η Λίζα δεν είχε φανεί.

«Μάλλον κάτι θα της έτυχε και έφυγε χωρίς να μου το πει. Με όλον αυτόν τον κόσμο, που να με πλησιάσει...» σκέφτηκε.

Παρόλο που δεν την ξανάδε την υπόλοιπη βραδιά, εξακολουθούσε να αισθάνεται όμορφα.

Η Λίζα, με τα μάτια της και το χαμόγελο της, του είχε δείξει ότι τον συμπαθούσε. Παρόλο που δεν την ήξερε καλά, του φαινόταν ειλικρινής στα συναισθήματά της και αυτό του άρεσε.

Έξω πήγαινε να ξημερώσει.

Μικρές παρέες παιδιών που φεύγαν από το live, έσπαγαν την πουχία που επικρατούσε, με τα αναμεταξύ τους πειράγματα. Σταγόνες υγρασίας είχαν καλύψει τα φύλλα των θάμνων σα να είχε βρέξει, ενώ η πάχνη είχε σκεπάσει τα λιγοστά παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ένα μικρό πέπλο ομίχλης είχε απλωθεί στην πόλη.

Ο ήλιος άφαντος, πιο τεμπέλης από ποτέ, δεν έλεγε να σηκωθεί.

Έπιασε με το μυαλό του τη μελωδία του: Because I 'm in love των Cockney Rejects.

Ήταν άλλο ένα υπέροχο ξημέρωμα...

debbie from blonde, albertine from slits, siouxsie, chrissy from pretenders, strynene from x-ray, pauline from selecter

FOREVER YOUNG FOREVER PUNK

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Ο ήλιος εξαντλημένος από το πολύωρο ταξίδι του, είχε πάρει πλέον τον δρόμο της επιστροφής. Οι χρυσαφένιες ακτίδες του είχαν πάρει το χρώμα του ροζ και ίσα που χάιδευαν τις δυτικές παρυφές της πόλης.

Η Λίζα παρακολουθούσε τον ερχομό της νύχτας από το ανοιχτό παράθυρο του δωματίου της. Έβλεπε το μαύρο-μπλε του ουρανού να επεκτείνεται με γρήγορους ρυθμούς πάνω από τις κεραίες της γειτονιάς της.

Ο Johnny Thunders τραγουδούσε *you can't put your arms around a memory*.

Η νύχτα έφερνε μαζί της και σκέψεις που έκαναν πιο έντονη τη μοναξιά της. Ο Στάθης ζούσε στην ίδια πόλη αλλά δεν ήξερε πού μπορούσε να τον βρει. Την τελευταία φορά που τον είδε στο Βιολογικό όλα πήγαιναν καλά μέχρι που έψαξε να βρει τη φίλη της. Αναγκάστηκε εξαιτίας της να φύγει, χωρίς να του πει ούτε ένα γειά. Έκτοτε δεν τον ξαναείδε να του ζητήσει μια συγνώμη. Την επόμενη φορά που θα συναντιόντουσαν, έπρεπε να γίνει αρκετά διαχυτική ώστε να γίνει κατανοητό το αίσθημά της.

Ο Στάθης είχε βάλει στο πικάπ και άκουγε δυνατά το: *Each dawn I die* των *infa Riot*. Καθόταν σε μια παλιά φθαρμένη πολυθρόνα, κοιτώντας το πλατό από το βαρύ πικάπ που γυρνούσε στις 33 στροφές.

Το δίκτυ που είχε για κουρτίνα, χόρευε σαν φάντασμα μπροστά στην ανοιχτή μπαλκονόπορτα.

Η μουσική τού ξυπνούσε αναμνήσεις που του θύμιζαν άλλοτε ευχάριστες και άλλοτε

δυσάρεστες καταστάσεις. Τραγουδούσε από μέσα του ακόμα και όταν βάδιζε. Ήταν ώρα που ήθελε να βγει, να πάρει τους δρόμους και να βαδίζει έξω, χωρίς κανέναν ιδιαίτερο σκοπό, έτσι σαν αδέσποτος σκύλος. Η παρέα των βινυλίων όμως τον έκανε να δώσει μία μικρή αναβολή στην έξοδό του. Στο μυαλό του μέσα αυτή την περίοδο κυκλοφορούσε η Λίζα. Αυτό το κορίτσι εμφανιζόταν μπροστά του ίσα για να του ανάψει φωτιά και μετά εξαφανιζόταν. Περίμενε την επόμενη φορά που θα βρίσκονταν. Μέσα του ήξερε ότι θα την ξαναδεί. Πίστευε ότι υπήρχε μια αμοιβαία επιθυμία ώστε να βρεθούν και αυτό θα βοηθούσε στην πραγματοποίησή της. Όποτε γινόταν αυτό θα έπρεπε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και να προχωρήσει γρήγορα. Να μην την αφήσει να φύγει έτσι, χωρίς να κάνει ο ίδιος τίποτα. Χρειαζόταν μian απάντηση στο αίσθημά του.

Το τραγούδι τελείωσε και σκώθηκε από την πολυθρόνα για να αλλάξει πλευρά. Ήθελε να συνεχίσει με το: Power, ένα τραγούδι ύμνος, για τον διαρκή αγώνα ενάντια στο κράτος, την εκμετάλλευση, τη φτώχεια και τον πόλεμο.

Στο μικρό του δωμάτιο, τα βινύλια κατείχαν ένα μεγάλο μέρος ενός από τους τέσσερις τοίχους. Είχε δίσκους από όλη τη διαδρομή του πανκ ροκ. Περισσότερο του άρεσαν οι μπάντες από το ξεκίνημα του '76 μέχρι και τα τέλη του '90. Η σκηνή από το 2000 και μετά δεν τον πολυενδιέφερε. Δεν του έφτανε ο ήχος να είναι παλαιικός αλλά και αυτοί που τα έγραφαν και τα έπαιζαν, να κουβαλάν επάνω τους τα σημάδια των επιλογών και της σύγκρουσης εκείνης της εποχής.

Σειρά τώρα είχαν οι Chron Gen με το: Outlaw.

Έξω είχε βραδιάσει για τα καλά. Μέσα Μάν και ο καιρός είχε αρχίσει να "μαλακώνει" αισθητά.

Αυτή η καλοκαιρία του έφτιαχνε τη διάθεση. Είχε έρθει η ώρα πλέον. Πήγε μέχρι τον νιπτήρα της τουαλέτας και έριξε κρύο νερό στο πρόσωπο και τα μαλλιά του. Επέστρεψε στο δωμάτιο, φόρεσε το μαύρο ελαστικό τζιν παντελόνι που μύριζε ακόμα τσιγαρίλα από το τελευταίο live και μια ταλαιπωρημένη κοντομάνικη μπλούζα με τον Joe Strummer. Τέλος, στάθηκε όρθιος πάνω από το στερεοφωνικό περιμένοντας να τελειώσει το τραγούδι και όταν αυτό έγινε, έκλεισε ενισχυτή και πικάπ. Πήρε την κατφόρα προς το κέντρο, μέχρι την πλατεία της Χ.Α.Ν.Θ., και στη συνέχεια έστριψε ανατολικά και χώθηκε στη Β. Γεωργίου. Η κίνηση ήταν μικρή, λίγα αυτοκίνητα, λίγοι άνθρωποι...

Στο μυαλό του είχε τη μελωδία: I don't care about you των Fear.

Άφηνε τους περαστικούς να περνάν από δίπλα του σα σκιές, χωρίς να τους προσέχει. Το ενδιαφέρον του

τραβούσαν περισσότερο ορισμένες βιτρίνες που, αν και τα μαγαζιά ήταν κλειστά, αυτές φωτίζονταν από κάποιο χαμηλό φως. Του άρεσε να παρατηρεί με λεπτομέρεια τη μοναξιά που είχαν τέτοια ώρα τα εκθέματά τους. Λες και την ένοιωθε αυτή τη μοναξιά...

Έφτασε μπροστά στην κατάληψη Σχολείο. Μια μεγάλη παρέα 10-12 ατόμων καθόταν στην αυλή, σχηματίζοντας έναν ασύμμετρο κύκλο με τις καρέκλες τους.

Η πόλη τη νύχτα έχει μια κρυφή γοητεία. Οι έρημοι δρόμοι, τα σκοτεινά σοκάκια, τα χλωμά φώτα σε προκαλούν να τα περπατήσεις και να γνωρίσεις τις ιστορίες που κρύβουν μέσα τους.

Ιστορίες, ορισμένες φορές από άλλες εποχές, που ο χρόνος έχει ξεθωριάσει.

Στο μυαλό του ήρθαν οι πρόσφατες απουσίες στις προσωπικές του σχέσεις. Φίλοι που κυκλοφορούσαν παρέα, που πήγαιναν μαζί σε συναυλίες, που μοιράζονταν το ίδιο μπουκάλι αλκοόλ, που συζητούσαν με τις ώρες για το πώς θα αλλάξουν αυτόν τον κόσμο, την είχαν κάνει. Είχαν φύγει από τον κόσμο του για να επιστρέψουν στην κανονικότητα από την οποία είχαν δραπετεύσει χρόνια πριν. Είχαν σκοτώσει το "μικρό παιδί" μέσα τους και αναλάβανε τις ευθύνες που απαιτούσε η ηλικία τους, ώστε να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις της κοινωνίας: υπεύθυνη δουλειά, γάμος στην εκκλησία, οικογένεια, αντίστοιχο κοινωνικό κύκλο.

Ο καθημερινός πόλεμος των κοινωνικών αξιών έχει απώλειες. Έπιασε να τραγουδάει το: no room for you των Demob.

«Είναι μακρύ το ταξίδι και έχουμε πολύ δρόμο ακόμα» σκέφτηκε.

Εδώ και ώρα βάδιζε στη Β. Όλγας, μια μεγάλη λεωφόρο που τα εναπομείναντα νεοκλασικά της μένανε να θυμίζουν τις αλλοτινές της δόξες.

Αυτή η γέρικη πόλη, όσο κι αν θέλει να κρύψει τις παλιές πληγές της, αυτές θα μένουν για πάντα να της θυμίζουν το μακρινό παρελθόν της.

Έναν αιώνα πριν ήταν μια πολυπο-

λιτισμική πόλη, διαφόρων εθνοτήτων και θρησκειών, με παράγκες, καμπαρέ, αρ-
χοντικά, πλούσιο εργατικό κίνημα, διανοούμενους, μποξέμ και ένα μεγάλο λιμάνι να
πηγαινοφέρνει ταξιδιώτες, τυχοδιώκτες και εμπόρους. Χρειάστηκαν δύο έως τρεις
δεκαετίες διωγμών και εκκαθαρίσεων ώστε να πάρει τη σημερινή της μορφή. Με
τους κατοίκους διχασμένους, να κουβαλάνε ακόμα τις αλήθειες, τα ψέματα, τις ενο-
χές και το μίσος του παρελθόντος.

Άλλαξε μελωδία και έπιασε το: Spellbound των Siouxsie and the Banshees.

Όσο ανέβαινε τη Β. Όλγας, τόσο αραιώνει η κίνηση. Αδέσποτες γάτες πίσω από τα
ψηλά κάγκελα των ρημαγμένων νεοκλασικών και ξενύχτηδες περιπετεράδες, τον κοι-
τούσαν με περιέργεια.

Ήταν μια ανοιξιάτικη ζεστή βραδιά, χωρίς ίχνος από σύννεφο στον ορίζοντα. Ένα ανε-
παίσθητο αεράκι, που φυσούσε ανά περιόδους, ίσα που του δρόσιζε το μέτωπο.

Κόντευε να φτάσει στη Νομαρχία και είχε αρχίσει να σκέφτεται την επιστροφή του
όταν, μέσα από ένα κάθετο στενό, είδε να ξεπροβάλλει μια μορφή και να βαδίζει προς
το μέρος του. Του φάνηκε γνωστή.

Όσο αυτή πλησίαζε, αυτός συνέχιζε να την παρατηρεί για να βεβαιωθεί.

Ήταν η Λίζα.

Αυτή, που μέχρι εκείνη την στιγμή κοιτούσε αδιάφορα τις φωτεινές επιγραφές από
νέον πάνω από το κεφάλι της, τώρα είχε εστιάσει επάνω του. Τον είχε αναγνωρίσει.
Τα ελάχιστα μέτρα που τους χώριζαν, δεν ήταν αρκετά ώστε να κρύψουν τα αμοιβαία
χαμόγελά τους.

Σταμάτησαν σχεδόν ταυτόχρονα, όταν είχαν φτάσει ο ένας μπροστά στον άλλον, σε
απόσταση που μπορούσαν να μυρίσουν τα χνώτα τους.

-Γεια σου! Της είπε, κοιτώντας περήφανα το όμορφο πρόσωπό της.

-Τι κάνεις εδώ; Τον ρώτησε, αφήνοντας ένα μικρό χαμόγελο να ακουστεί.

-Βγήκα να βαδίσω.

-Καλά που μένεις;

-Κέντρο...

-Κέντρο και ήρθες μέχρι εδώ με τα πόδια; Είσαι λίγο μακριά από τα λημέρια σου.

-Μου αρέσει να βαδίζω μόνος, με ηρεμεί.

-Και τώρα σε τι φάση είσαι;

-Έλεγα να γυρίσω. Γιατί; Έχεις να προτείνεις κάτι;

-Εγώ μένω εδώ κοντά και έχω ένα μπουκάλι Heaven Hill, σχεδόν γεμάτο, που περι-
μένει. Τι λες;

-Μια χαρά! Ακούγεται πολύ ωραίο. Θα 'θελα ένα διάλειμμα πριν την επιστροφή και
ένα μπουκάλι Heaven Hill είναι πολύ δελεαστική πρόταση.

-Ωραία λοιπόν, πάμε να το πιούμε. Μισό λεπτό, να πάρω χαρτάκια και καπνό.

Κίνησε πρώτη η Λίζα και αυτός την ακολούθησε.

Σταμάτησε στο περίπτερο που αυτός μόλις είχε αφήσει πίσω του.

Κοντοστάθηκε λίγα μέτρα μακριά της και την περίμενε.

Φορούσε μια μαύρη αμάνικη μπλουζά με το logo των A-heads, μια σκούρο μπλε μίνι φούστα, ένα μαύρο διάφανο καλτσόν που στο αριστερό γόνατο ήταν σκισμένο αφήνοντας μια μεγάλη τρύπα στο κέντρο και μερικές μικρότερες γύρω σαν κυψέλες, και μαύρα κοντά αρβυλάκια με κόκκινα κορδόνια.

Έφερε στο μυαλό του την μελωδία: Strange little girl των Straglers.

Η Λίζα έχωσε τον καπνό και τα χαρτάκια μαζί με τα ρέστα βιαστικά στην “μπανάνα” της και γύρισε να τον “μαζέψει”.

-Έλα πάμε, του είπε, κοιτώντας τον φευγαλέα στα μάτια.

Ο Στάθης την ακολούθησε. Χώθηκαν μέσα σε ένα κάθετο στενό.

-Σόρρυ που εξαφανίστηκε έτσι στο Βιολογικό, συνέχισε η Λίζα.

Είχα έρθει παρέα με μια φίλη, με την οποία χαθήκαμε μέσα σε τόσο κόσμο. Έψαξα και τη βρήκα να κάθεται στα σκαλιά, απέναντι από τις τουαλέτες. Είχε κατεβάσει μονάχη της ένα μπουκάλι μαυροδάφνη και δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει. Την πήρα αγκαλιά και μπήκαμε σ’ ένα ταξί για να την πάω σπίτι της.

-Εντάξει, δεν πειράζει.

-Αυτή ξέρασε μέσα στο ταξί, ο ταξιτζής φώναζε γιατί του λερώσαμε το αμάξι και εγώ προσπαθούσα να τον πείσω να μας πάει σπίτι. Τελικά μας έκανε την χάρη και τον πλήρωσα από την τσέπη μου.

-Εγώ κάθισα και είδα τους Καταχινιά μέχρι το τέλος.

-Έλα φτάσαμε, τον έκοψε.

Ήταν ένα παλιό τετραώροφο νεοκλασικό στο οποίο ο χρόνος είχε αφήσει έντονα τα σημάδια επάνω του. Η δίφυλλη ξύλινη εξώπορτα είχε χρώμα ανοιχτό βυσσινί και ένα μικρό βιτρό παραθυράκι σε κάθε φύλλο της.

Η Λίζα ξεκλείδωσε και βρέθηκαν σε ένα αίθριο που έπαιζε τον ρόλο του χολ. Η μόνη επίπλωση ήταν μια άδεια μεγάλη ξύλινη κρεμάστρα τοίχου και ένα μικρό στρόγγυλο τραπεζάκι, με ένα λαχανί πορτατίφ που φώτιζε απαλά με το κίτρινο φως του. Το πάτωμα ήταν από πα-

λιά ασπρόμαυρα πλακάκια, ενώ από την αριστερή πλευρά ξεκινούσε μια πλατιά σκάλα από μωσαϊκό που οδηγούσε στους επάνω ορόφους. Τη βαθιά ησυχία που επικρατούσε σε ολόκληρο το κτίριο, φαίνεται ότι απολάμβαναν οι 4 γάτες που τους υποδέχτηκαν όλο περιέργεια. Με το που αναγνώρισαν τη σιλουέτα της Λίζας, σήκωσαν όρθιες τις ουρές τους και έτρεξαν προς το μέρος τους, καλωσορίζοντάς τους έτσι εγκάρδια. Η Λίζα γονάτισε και σήκωσε από το πάτωμα μια καλοθρεμμένη κατάμαυρη.

-Πού 'σαι κορίτσι μου, σου 'λειψα κιάλας;

Την έφερε μπροστά στο πρόσωπό της και έτριψε το μάγουλό της, στη μύτη της γάτας.

-Αυτή είναι η αγαπημένη μου, η Σούζυ, είπε απευθυνόμενη στον Στάθη, κοιτώντας όμως τα κλειστά βλέφαρα της Σούζυ.

Την εναπόθεσε στοργικά πάνω στον κόρφο της. Η γάτα έβγαλε τα νύχια της, μπιγόντάς τα στον ώμο της, και ξεκίνησε να χουρχουρίζει. Οι άλλες τρεις άφησαν μικρά νιαουρίσματα, δείχνοντας έτσι τη ζήλεια τους για την επιλογή της.

-Έλα ανέβα, μένω στον 4ο, στο τελευταίο πάτωμα, του είπε καθώς ξεκίνησε να ανεβαίνει τη σκάλα με τη Σούζυ στον κόρφο της.

Ο Στάθης ακολούθησε τη Λίζα, χωρίς κανένα σχόλιο για τον αριθμό των σκαλοπατιών που είχε να ανέβει.

Κάθε όροφος είχε ένα μεγάλο διάδρομο, σαν μπαλκόνι, που έβλεπε κάτω στο χολ. Όλες οι πόρτες ήταν κλειστές και δεν μπορούσε να καταλάβει αν επρόκειτο για δωμάτια ή για μικρά διαμερίσματα.

Όταν φτάσανε στον 4ο, ακούσανε κάποιον να τραγουδάει με την ακουστική του κιθάρα τη μελωδία του: Μπεκρή.

Η Λίζα ξεκλείδωσε μια από τις δύο πόρτες που υπήρχαν. Ένα ψηλοτάβανο μικρό δωμάτιο έπαιζε τον ρόλο του καθιστικού και της κρεβατοκάμαρας ταυτόχρονα.

-Βολέψου όπου θέλεις, του είπε, χωρίς να δείχνει κάποια ντροπή που ο Στάθης έβλεπε για πρώτη φορά τον προσωπικό της χώρο.

Άφησε τη Σούζυ στο κρεβάτι και πήγε κατευθείαν στο laptop που ήταν επάνω σε ένα στενό γραφειάκι. Έψαξε στους φακέλους μουσικής, διάλεξε έναν και έδωσε την εντολή της αναπαραγωγής.

Οι Dead Boys με το: what love is γέμισαν το δωμάτιο.

Ο Στάθης κάθισε σε έναν διθέσιο καναπέ δίπλα σε ένα παράθυρο, τη θέα του οποίου έκρυβε μια μεγάλη άσπρη-εκρού κουρτίνα από караβόπανο. Ένα συνονθύλευμα από διάσπαρτα αρωματικά κεριά κάλυπτε οποιαδήποτε άλλη τυχόν δυσάρεστη μυρωδιά μέσα στο δωμάτιο.

Η Λίζα εμφανίστηκε με το μπουκάλι του Heaven Hill και δύο χοντροκομμένα ουισκόπότηρα. Τα ακούμπησε στο ξύλινο τραπέζακι μπροστά στον Στάθη.

-Πάω να φέρω νερό και πάγο, είπε.

Την προσοχή του Στάθη, τράβηξε η αφίσα που υπήρχε πάνω από το κρεβάτι της, ήταν από το σινγκλ no doves fly here των Mob.

Η Λίζα γύρισε με μια πήλινη κανάτα, ξέχειλη από νερό, και ένα γυάλινο μπολ με παγάκια.

Ο Στάθης πήρε δύο και τα έβαλε στο ποτήρι του. Η Λίζα με τη σειρά της γέμισε τα ποτήρια τους με ουίσκι.

-Τι λέει, σ' αρέσει το δωμάτιο μου;

-Όμορφο είναι, μικρό αλλά άνετο. Παρόλο που το σπίτι φαίνεται παλιό από έξω, μέσα δείχνει να είναι σε καλή κατάσταση. Με τους συγγάτοικους τι γίνεται;

-Α, είμαστε λιγάκι τρελοκομείο εδώ μέσα. Δίπλα μένει ο Αποστόλης, που τα βράδια παίζει στην κιθάρα τις συνθέσεις από τα τραγούδια του, από κάτω μένει ο Παύλος, μπορεί να τον ξέρεις, ένας 40άρης queer με ξυρισμένο κεφάλι, ενώ στον 2ο η Ρόζα, που πηγαينوέρχεται Γερμανία και τη βλέπουμε σπάνια.

Οι Sex Pistols τραγουδούσαν το: Did you no wrong.

Πέρασαν κάποια ώρα μιλώντας για συγκροτήματα της αρεσκείας τους, ανταλλάσσοντας φιλοζωικές εμπειρίες και πίνοντας ουίσκι. Ο κόσμος τους ήταν κοινός τόπος, υπήρχε αμοιβαία συμφωνία σε ότι συζητούσαν.

Σε κάποια φάση ο Στάθης άρχισε να ζεσταίνεται. Το βάνισμα τον είχε φιλοϊδρώσει και το σπίτι της Λίζας ήταν αρκετά ζεστό, όσο για το Heaven Hill δεν φαινόταν να δροσίζει ιδιαίτερα, αντιθέτως μάλλον.

Ρώτησε τη Λίζα αν θα την πείραζε να βγάλει την μπλούζα του.

-Όχι, τι να με πειράζει, σα στο σπίτι σου. Σηκώθηκε από τον καναπέ και την άπλωσε στην καρέκλα που είχε το γραφειάκι.

Πλέον φοράει μόνο το μαύρο ελαστικό τζιν του και ένα ζευγάρι ταλαιπωρημένα κόκκινα σταράκια μποτάκια.

Οι X-Ray Spex τραγουδούσαν το: I live off you.

Η Λίζα καμάρωσε το ημίγυμνο κορμί του, με κλεφτές ματιές. Ζήλεψε. Θέλησε να σταθεί ισότιμα μπροστά του. Χωρίς να δώσει περισσότερο χρόνο στον

mob (no doves fly here)

εαυτό της ώστε να αναλύσει την επιθυμία της, όσο ήταν όρθιος και με γυρισμένη την πλάτη, ανακάθισε στο κρεβάτι και, με μια γρήγορη κίνηση, έβγαλε από επάνω της το μπλουζάκι που φορούσε. Δε φορούσε σουτιέν από μέσα.

Έτσι τώρα και οι δυο ήταν γυμνοί από τη μέση και πάνω.

Ο Στάθης γύρισε στον καναπέ και έκπληκτος θαύμασε το λεπτό, ημίγυμνο κορμί της. Δεν είπε τίποτε.

-Ζήλεψα, του είπε, και εγώ ζεστάθηκα. Γιατί μόνο εσείς τ' αγόρια να μπορείτε να βγά-
ζετε την μπλούζα σας και όχι και εμείς τα κορίτσια;
Γέμισε το ποτήρι του και κατέβασε μια γερή γουλιά.

Το δέρμα της ήταν λευκό σαν άγαλμα, το στήθος της μικρό, κάτι που ερχόταν σε πλήρη αρμονία με τις υπόλοιπες διαστάσεις του μικροκαμωμένου κορμιού της. Η δεξιά της ρόγα είχε piercing μια μπάρα καρφίτσα, ενώ στο ίδιο πλευρό είχε τατού με πλάγια γραμματοσειρά που έγραφε forever young forever punk.

Πέρασαν κάποια δευτερόλεπτα, κοιτώντας ο ένας τον άλλον στα μάτια, χωρίς να μι-
λάνε.

Οι Stiff Little Fingers τραγουδούσαν το: Listen.

Η Λίζα πήρε την πρωτοβουλία, σηκώθηκε από το κρεβάτι και κάθισε δίπλα του. Πλη-
σίασε το πρόσωπό της στο πρόσωπό του, τα μάτια της στα μάτια του, τα χείλη της στα
χείλη του, τα χνώτα της στα χνώτα του. Έχωσε τα δάχτυλά της στα μαλλιά του και του
χάιδεψε το κεφάλι.

Ο Στάθης, μην περιμένοντας τίποτα παραπάνω πια, έπιασε με τα δυο του χέρια το
πρόσωπό της και τη φίλησε όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Φιλιόντουσαν έτσι παθιάρικα στον καναπέ για κάνα
δεκάλεπτο, χαϊδεύοντας ο ένας το ημίγυμνο κορμί του
άλλου.

Σε κάποια φάση που ο Στάθης δεν κρατιόταν άλλο, την
έπιασε από τα πλευρά και την οδήγησε στο κρεβάτι.

Έπεσαν αγκαλιασμένοι επάνω του και με επιδέξια μα-
νία, βοηθώντας ο ένας τον άλλον, απαλλαγίκανε από
τα υπόλοιπα ρούχα τους.

Η Σούζυ, καταλαβαίνοντας ότι η παρουσία της ήταν πε-
ριττή, κατέβηκε από το κρεβάτι και αποχώρησε από το
δωμάτιο χωρίς να κοιτάξει πίσω της.

Χωρίς περιττά ρούχα, τα χέρια τους ήταν ελεύθερα να
γίνουν πιο διεισδυτικά. Είχαν όλο τον χρόνο δικό τους
να απολαύσουν το παιχνίδι της ηδονής.

Από το διπλανό δωμάτιο ο Αποστόλης, χαϊδεύοντας
την ακουστική κιθάρα του, τραγουδούσε την: Θεά των
Εκτός Ελέγχου.

joan jett

Η Λίζα είχε αφευθεί στις ορέξεις του Στάθη, απολαμβάνοντας το κάθε λεπτό. Ο Στάθης, που είχε από κάτω του για πρώτη φορά γυμνό το κορίτσι που τόσους μήνες σκεφτόταν, δεν ήθελε να αφήσει ούτε λεπτό χαμένο. Ο πούτσος του πολιορκούσε το μουνί της αλλά αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Αυτό που είχε σημασία ήταν ότι οι δυο τους καρδιές έπαιζαν το ίδιο τέμπο.

Έκαναν έρωτα αρκετές φορές. Όσες άντεξαν. Με σύντομα διαλείμματα ανάμεσα, για να πιουν ουίσκι και νερό. Όταν χόρτασαν, ξάπλωσαν δίπλα-δίπλα, πιάνοντας ο ένας την παλάμη του άλλου, όπως τότε που έτρεχαν παρέα στην πορεία. Έμειναν για αρκετά λεπτά αμίλητοι, χαζεύοντας τις σκιές τους στο ταβάνι.

Οι Siouxsie and the Banshees τραγουδούσαν το: Love in a void..

Τέτοιες ώρες τα λόγια ήταν περιττά. Ο καθένας τους προσπαθούσε στο μυαλό του να εκτιμήσει αυτό που είχε συμβεί. Είχαν γίνει όλα τόσο γρήγορα...

punk girl (from estonia '80s)

Τον Στάθη, δεν τον ενδιέφεραν οι έρωτες που ήταν σαν το Σαββατιάτικο μεθύσι, που την Κυριακή αφήνει πλούσιο hangover και κενό μνήμης. Και η Λίζα δίπλα του, σίγουρα δεν ήταν τέτοια περίπτωση.

Η Λίζα με τη σειρά της, δεν ήταν από εκείνα τα κοριτσάκια που αποζητούσε να καβατζωθεί μέσα στην ασφάλεια μιας σχέσης. Έναν φίλο όμως, έναν σύντροφο που θα τη σέβεται, που θα την αγαπάει, ναι τον ήθελε. Έψαχνε τον κατάλληλο άνθρωπο ώστε να μοιραστεί τη μοναξιά της.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, άνοιξε το κομοδίνο και έβγαλε από μέσα ένα μικρό ασημένιο μεταλλικό κουτί με ανάγλυφες μορφές. Το άνοιξε και τράβηξε από μέσα έναν

“παπά”. Στη συνέχεια τράβηξε ένα χαρτάκι από τον καπνό της και ξεκίνησε να στρίβει ένα μονόφυλλο.

-Θέλεις; ρώτησε τον Στάθη.

-Μπα, θα πιώ λίγο ουίσκι.

Με τη σειρά του σηκώθηκε και φόρεσε το παντελόνι του. Γέμισε άλλη μια φορά το ποτήρι του και πρόσθεσε λίγο νερό από την κούπα που κάποτε είχε παγάκια.

Οι Holly and the Italians τραγουδούσαν το: Lonely.

-Θέλεις να πάμε επάνω στην ταρατσα να τα πιούμε; ρώτησε η Λίζα.

-Αμέ, γιατί όχι. Μου αρέσουν οι ταρατσες, ιδίως τη νύχτα.

-Μισό λεπτό να φορέσω κάτι.

Άνοιξε μια κοντόστενη ντουλάπα και έβγαλε από μέσα ένα μαύρο πέτσινο παντελόνι. Κάθισε στο κρεβάτι και το φόρεσε χωρίς βρακί. Χάιδεψε τα πόδια της, από τα κω-

λομέρια μέχρι τα γόνατα, ώστε να δει αν της εφαρμόζει καλά, και ξανασηκώθηκε όλο καμάρι.

-Έτοιμη, είπε.

Βγήκαν από το δωμάτιο φορώντας και οι δύο μόνο τα παντελόνια τους. Ο Στάθης είχε προλάβει να φορέσει τα σταράκια του, ενώ η Λίζα ήταν ξυπόλητη. Ανέβηκαν στην ταρατσα και απόλαυσαν την κυριαρχία του έναστρου ουρανού. Ο δροσερός αέρας στέγνωσε τα κορμιά τους από τον

ιδρώτα και τον έρωτα που είχαν ποτίσει λίγη ώρα πριν στο δωμάτιο της Λίζας.

Μια ευχάριστη ζεστή μυρωδιά από ξυλόσομπα πλανιόταν στον αέρα.

Από εκεί ψηλά οι πολυκατοικίες έδειχναν άρρωστες και γέριες, λες και είχαν σκεβρώσει από το προχωρημένο της ηλικίας τους. Το χρώμα τους, ένα βρώμικο βαθύ κίτρινο γεμάτο λεκέδες που, σε ορισμένα σημεία, οι πεσμένοι σοβάδες δημιουργούσαν πληγές, φανερώνοντας έτσι τα τούβλα που κρύβονταν από κάτω.

Οι απέναντι ταρατσες επικοινωνούσαν μεταξύ τους και χωρίζονταν μόνο από ένα χαμηλό τοιχάκι. Τα παρατημένα πλυσταριά είχαν επισκευαστεί φτωχικά και είχαν μετατραπεί σε δωμάτια με διάφορα graffiti από έξω. Ένας καναπές, κάποιες ξέμπαρκες

joe strummer

πολύχρωμη αιώρα από κάτω.

Η ιδιότυπη αυτή αναπαλαίωση θύμιζε κάτι από φτωχογειτονιά της δεκαετίας του '30. Δεν φαινόταν πουθενά ίχνος ζωής. Ούτε στις ταρατσες, ούτε στα στενά από κάτω. Αυτή η απέραντη γαλήνη που επικρατούσε, τους έκανε να αισθανθούν σαν τους μοναδικούς ζωντανούς αυτής της πόλης.

Ο Στάθης τράβηξε τη Λίζα στην αγκαλιά του. Φιλήθηκαν κάμποσες φορές, μπερδεύοντας έτσι τις αναθυμιάσεις του Heaven Hill με την πικρή γεύση του χασίς.

Το: Be honest with me από τους Tricia and the Supersonics, ακουγόταν μέσα από το δωμάτιο της Λίζας που ήταν ακριβώς κάτω από τα πόδια τους, η μελωδία του ταξίδευε ελεύθερη και χανόταν ψηλά στον έναστρο ουρανό.

καρέκλες και ένα μικρό τραπέζι έκαναν τον χώρο έξω από αυτά να μοιάζει με μικρή πλατεία. Τα σαπισμένα παντζούρια και οι πήλινες γλάστρες είχαν ξαναβαφτεί με μπλε και κόκκινο χρώμα αντίστοιχα. Στα κεραμίδια τους, λιγοστές σκουριασμένες κεραιές γέρνανε σαν ταλαίπωρες ιτιές. Σε μια από τις ταρατσες υπήρχε ένας μικρός μπαξές από τενεκέδες και ντεπόζιτα, μαζί με ένα στέγαστρο από φρέσκα καλάμια και μια

gaye (adverts)

ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΓΚΕΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Φύγανε από το σπίτι χαρούμενοι, αφήνοντας πίσω τους την μελωδία του: Forgotten hero των A-Heads. Θα πήγαιναν με τα πόδια μέχρι τον Βαρδάρη για να πάρουν κάτι περικόρπια που ήθελαν.

Αν και κατακαλόκαιρο, η Λίζα είχε φορέσει το μαύρο bowler* καπέλο της με τη ροζ κορδέλα, ένα ξεβαμμένο μαύρο κολλητό τζιν που τόνιζε τα καλλίγραμμα πόδια της, ενώ ένα ζευγάρι κόκκινες τιράντες, που έδειχναν να το συγκρατούν, συμπλήρωναν το φετίχ της εμφάνισης. Την κάλυψη του εφηβικού ασπρουλιάρικου κορμιού ολοκλήρωνε μια άσπρη αμάνικη μπλούζα των Avengers.

Ο Στάθης προπορευόταν, χαζεύοντας αμέριμνα τον γαλάζιο ουρανό.

Ήταν μέσα Ιούλη και οι δρόμοι σχεδόν άδειοι. Μπορούσες να αλλάξεις πεζοδρόμιο χωρίς να περιμένεις το ο.κ. από τα φανάρια. Αν και προχωρημένο απόγευμα, η άσφαλτος εξακολουθούσε να εκπέμπει θερμότητα.

Η Λίζα τον πλησίασε και τον κοίταξε από το πλάι, καμαρώνοντάς τον. Της άρεσε που βόλταρε μαζί του.

Είχε αποδεχθεί το ότι ο Στάθης μιλούσε μόνο όταν είχε κάτι να πει, δε φλυαρούσε ασκόπως. Ορισμένες φορές έπαιρνε ώρα μέχρι να ανταλλάξουν κουβέντες.

Συνέχισαν έτσι αμίλητοι για κάνα τέταρτο, μέχρι που βγήκαν στη Μοναστηρίου. Στην περιοχή του Βαρδάρη με τα κακόφημα σκοτεινά στενάκια.

Εκεί λοιπόν, ανάμεσα στα ψηλά ξενοδοχεία και τα μπουγατσατζιδικα, υπάρχουν κάτι ξύλινες παράγκες, ξεχασμένες από άλλη εποχή.

Κάποιες λειτουργούν ως αποθήκες, άλλες ως σιδεράδικα, λίγες ως στριπτιζάδικα και κάποιες ρημάζουν ετοιμόρροπες. Η Λίζα έπιασε να τραγουδάει το: F-plan, G-plan των Lost Cherries.

Έψαχναν μια συγκεκριμένη παράγκα, της οποίας η παλιά ξύλινη κατασκευή είχε βαφτεί μαύρη από τα καυσαέρια.

Δεν άργησαν να τη βρουν. Κατέβηκαν τα αυτοσχέδια σκαλιά που ξεκινούσαν απευθείας από τον πεζόδρομο, πέρασαν τη μικροσκοπική αυλή της και διαβήκαν την ορθάνοικτη πόρτα της.

Η παράγκα ήταν σκοτεινή και χαμηλοτάβανη. Μια διάχυτη μυρωδιά κατεργασμένου δέρματος κυριαρχούσε σε όλο τον χώρο. Ένα σύμπλεγμα από δερμάτινα αξεσουάρ και χαιμαλιά σε υπερβολική ποσότητα ήταν άτακτα κρεμασμένα και στοιβαγμένα μέσα στην επικράτεια της μικρής παράγκας.

Ζώνες, τσάντες, καπέλα, σανδάλια, θή-

* στυλ Τσάρλι Τσάπλιν

κες για μαχαίρια, περιλαίμια, περικόρπια, κομπολόγια, γκέ-
μα, ννία...

Έμειναν να παρατηρούν τον χώρο, προσπαθώντας να ανακαλύψουν αυτό που έψαχναν. Από μια γωνιά στο βάθος, αριστερά από την πόρτα, ακούστηκε ένα:

-Καλώς τους.

Ήταν ένας αξύριστος παχουλός γεράκος, με χοντρά γυαλιά και άσπρα μαλλιά που καθόταν σε μια ξύλινη πολυθρόνα.

Στήριξε τα γέρικα χέρια του στα μπράτσα της πολυθρόνας και σήκωσε τον κώλο του από επάνω της.

-Τι θα θέλατε; Τους ρώτησε πλησιάζοντάς τους.

-Θέλουμε να δούμε τα περικόρπια με τις πρόκες που έχεις. Του απάντησε ο Στάθης.

-Στον πάγκο απέναντι.

Ο Στάθης κατευθύνθηκε στον πάγκο, ενώ η Λίζα έμεινε να χαζεύει όλο περιέργεια τον χώρο.

Πάνω στον πάγκο είχε δεκάδες περικόρπια. Μαύρα, σκούρο καφέ, ανοιχτό καφέ, άλλα λεπτά, άλλα πλατιά, κάποια σκέτο δέρμα, κάποια με πρόκες.

Άρχισε να ψαχουλεύει αυτά με τις πρόκες.

Υπήρχαν με μια σειρά, με δύο και με τρεις. Κάποια κούμπωναν με τρουκ και κάποια με μικρές αγκράφες όπως οι ζώνες. Ορισμένα ήταν με στρογγυλές πρόκες και άλλα με μυτερές.

Διάλεξε δύο μαύρα, με τρεις σειρές μυτερές πρόκες, από αυτά με τις αγκράφες.

Γύρισε και είπε στον γέρο:

-Αυτά τα δύο θα πάρω. Πόσα θέλεις;

-Δωσ μου ένα πεννητάρι για το καθένα.

Έβγαλε ένα χάρτινο ταιλαιπωρημένο κατοστάρικο από τη δεξιά του τσέπη και το πρότεινε στον γέρο.

Ο γέρος άπλωσε το πρησμένο από τη δουλειά χέρι του και πήρε το κατοστάρικο.

Έμεινε για λίγο σκεπτικός χωρίς να μιλήσει.

Ο Στάθης με το άλλο χέρι έχωσε τα περικόρπια στην αριστερή του τσέπη, κάνοντάς τη να φουσκώσει από τον όγκο.

Η Λίζα, που τόση ώρα τον είχε αφήσει μόνο του, ήρθε τώρα δίπλα του.

Κίνησαν οι δυο τους να φύγουν.

Τη στιγμή που ήταν να περάσουν την πόρτα, ο γέρος τους είπε:

-Το μαγαζί κάποτε δούλευε με τ' άλογα. Έρχονταν απ' όλη τη Θεσσαλονίκη για ν'

αγοράσουν από εδώ. Μέχρι και παραγγελίες κάνανε. Αμαξάδες, αγωγιάτες, εκτροφείς, παλιατζήδες... Τελευταία όλο κάτι παιδιά σαν εσάς έρχονται και τα παίρνουν.

Είχαν μείνει στο κατώφλι και κοιτούσαν τον γέρο.

Η Λίζα κοίταξε για λίγο το ύφος του Στάθη και σχεδόν ταυτόχρονα του γύρισαν και οι δυο την πλάτη τους, αφήνοντας τον γέρο μονάχο του, μέσα στη σκοτεινή παράγκα.

Πήραν πάλι τη Μοναστηρίου, προς την ίδια κατεύθυνση με αυτή που ήρθαν.

Η Λίζα πήρε να τραγουδάει το: Unwanted children των Lost Cherrées.

Με το που απομακρύνθηκαν λίγο, έβαλε το χέρι της στη τσέπη και είπε.

-Κοίταξε τι "τσιμπησα"!

Έβγαλε και του έδειξε ένα μαύρο περιλαίμιο με μια σειρά μυτερές λεπτές πρόκες.

-Πότε το "τσιμπησες";

-Την ώρα που πλήρωνες.

-Μπράβο το κορίτσι. Κράτα τώρα και το δικό σου.

Έβγαλε και της έδωσε από την τσέπη του το ένα από τα δύο που μόλις είχε αγοράσει.

Η Λίζα το πήρε στα χέρια της και το θαύμασε σα να της δώρισε μονόπετρο διαμάντι.

-Ωραίο πράγμα, ψιθύρισε.

Συνέχισαν δίπλα-δίπλα, μέχρι που έφτασαν στη γειτονιά του Στάθη.

Κάποια άρρωστα δέντρα χάριζαν τις σκιές τους σε δυο μισογεμάτους κάδους.

Ξαφνικά το βλέμμα του Στάθη άλλαξε.

Ένας μαύρος γάτος κειτόταν ακίνητος στη μέση του δρόμου. Μια στάμπα από αίμα είχε λεκιάσει τη βρώμικη ασφαλτο. Το αίμα είχε κυλήσει και χυνόταν σε μια αποχέτευση υπονόμου, λίγα εκατοστά από τους κάδους.

-Όχι ρε γαμώτο, αναφώνησε η Λίζα.

Βάδισαν τα λίγα μέτρα της απόστασης γρήγορα.

Έσκυψαν και οι δύο από πάνω του. Διαπίστωσαν ότι ήταν νεκρός.

-Κάποιο αυτοκίνητο... ψιθύρισε ο Στάθης.

Γονάτισε και έπιασε τον γάτο από το σβέρκο, όπως τον έπιανε η μάνα του.

Τον σήκωσε από την ασφαλτο και τον έριξε μέσα στον κάδο.

Ήταν ακόμα ζεστός και βαρύς.

-Αντί φίλε, του είπε.

Η Λίζα, που είχε ξεενερώσει με την εικόνα, δεν είπε τίποτα.

Βάδισαν έτσι, ο ένας δίπλα στον άλλο αμίλητοι μέχρι το σπίτι.

ΣΤΟ ΜΠΑΤΣΙΚΟ

Ήταν μια εβδομάδα που είχε μπει το Φθινόπωρο. Τουλάχιστον έτσι έλεγαν τα ημερολόγια. Η νύχτα έδειχνε όμορφη, χωρίς καμία διάθεση βροχής. Αποφάσισαν να κατέβουν οι δυο τους κάτω στην παραλία χωρίς να ενημερώσουν κάποιον άλλο για τα σχέδιά τους. Μάζεψαν τα φραγκοδίφραγκά τους και πήραν ένα εναμισόλιτρο λευκό κρασί από το ψιλικατζίδικο της γειτονιάς. Βρήκαν ένα παγκάκι μακριά από περιέργα βλέμματα και αράξανε. Η Λίζα που είχε μαζί της το κινητό, επέλεξε το: the end of the world των Avengers για να τους συντροφέψει.

Μετά από ένα τρίωρο, αφού είχαν αδειάσει το μπουκάλι και είχαν χορτάσει τη μυρωδιά από το μολυσμένο ιώδιο του θερμαϊκού, αποφάσισαν να συνεχίσουν το υπόλοιπο της βραδιάς σπίτι του Στάθη.

Βάδιζαν οι δυο τους, στους έρημους δρόμους που τέτοια ώρα φάνταζαν αποκλειστικά δικό τους. Τα λιγοστά δέντρα δεν κατάφερναν να κρύψουν το μονότονο γκρι των πολυκατοικιών. Στις θλιβερές εισόδους τους, οι

αφίσες που καλούσαν σε αντίσταση και ανυπακοή, φωτίζονταν από τα κίτρινα φώτα των λεωφόρων.

Ο Στάθης φορούσε ένα αμάνικο κοντό μαυροκόκκινο καρό μπουφάν, με μπαλώματα και φερμουάρ.

Η Λίζα, της οποίας το μαλλί είχε αρχίσει να μεγαλώνει και κάτω από το ξανθό είχαν αρχίσει να φαίνονται οι μαύρες ρίζες, φορούσε μια αμάνικη μπλε μπλούζα, της οποίας η στάμπα από μεταξοτυπία έγραφε: προτού η σιωπή γίνει νόμος - αντίσταση στις

νεκροπόλεις. Μια δερμάτινη ζώνη με τρεις σειρές "πυραμίδες" στόλιζε τη μέση της. Το κινητό της έπαιξε το: Here comes the trouble των Angelic Upstarts, όταν ένα αυτοκίνητο με σβηστά φώτα και χαμηλή ταχύτητα τους πλεύρισε και δύο φάτσες από μέσα τους κοίταξαν, επίμονα προκλητικά. Υπέθεσαν ότι ήταν ασφαλίτικο και το παίξανε ψύχραιμοι και αδιάφοροι. Η Λίζα έκλεισε τη μουσική και προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι ήταν τυχερή που δεν κουβαλούσε κανέναν "ψύλλο" επάνω της. Το πλεύρισμα συνεχίστηκε για αρκετά δευτερόλεπτα, προκαλώντας τους έτσι να κάνουν κάποια λάθος κίνηση. Στο τέλος ο συνοδηγός κατέβασε το φιμέ τζάμι του παραθύρου και είπε:

-Ψιτ! Σ' εσένα μιλάω. Έλα μπες μες το αυτοκίνητο να πάμε καμιά βόλτα.

-Δεν πας στο διάλογο ρε παλιοκαριόλη! Απάντησε η Λίζα, κοιτώντας τον άγρια.

Το αυτοκίνητο φρενάρισε απότομα και βγήκαν ταυτόχρονα από μέσα δύο 40άρηδες ασφαλίτες με άγριες διαθέσεις, με τον συνοδηγό να κρατάει γκλομπ.

-Σε ποιον μιλάς έτσι μωρή τσούλα, ξεκωλιάρη; Της φώναξε ο συνοδηγός. Ο πατέρας σου νομίζεις ότι είμαι; Και την αρπάζει από το σβέρκο, πιέζοντάς της το κεφάλι προς τα κάτω.

-Άσε την κοπέλα ήσυχη ρε... φώναξε ο Στάθης και πριν προλάβει να ολοκληρώσει, ένα κεφαλοκλείδωμα από πίσω του τον ακινητοποίησε.

Σέρνοντας και τους δύο από τα κεφάλια, τους χώσανε στο πίσω κάθισμα. Από τον ασύρματο ακουγόταν το κέντρο που ρωτούσε τη θέση τους. Ο οδηγός απάντησε πως έχει προσαγάγει δύο ύποπτους, ένα αγόρι και μια κοπέλα και τους πηγαίνει για εξακρίβωση. Ο συνοδηγός που μπήκε τελευταίος, ανακάθισε στην μπροστινή θέση νευρικός. Ήταν ψηλός, με μουστάκι και χαίτη. Γύρισε προς το μέρος τους και άρχισε να τους βρίζει.

-Μαλακισμένα, νομίζετε ότι δεν σας ξέρουμε; Νομίζετε ότι δεν ξέρουμε ποιοι είστε; Τώρα που θα σας πάμε στο τμήμα, θα δείτε τι ωραία που θα περάσετε!

Κοιτούσε συνέχεια άγρια τη Λίζα και έβγαζε μια τρελή ικανοποίηση, σχεδόν χαρά που την είχε έτσι ανήμπορη στο πίσω κάθισμα.

Αν είχα μια κόρη σαν εσένα, θα τη σκότωνα! Θα την έπνιγα σαν κουτάβι! Πώς κυκλοφορείς έτσι έξω μωρή; Γονείς δεν έχεις να σε μαζέψουνε; Τέτοια ώρα μόνο οι πουτάνες, γυρίζουνε στους δρόμους! Αλλά ξέρω τι θέλετε εσείς... Κάτσε και θα δεις τώρα τι ωραία θα περάσουμε.

Αφού τελείωσε με τις απειλές, γύρισε το κεφάλι του μπροστά αφήνοντάς τους βυθισμένους στις σκέψεις τους. Η επίδραση του αλκοόλ είχε εξαφανιστεί, είχαν ξεενερώσει απότομα. Τα φανάρια που τους πιάσανε στον δρόμο δεν είχαν την ικανότητα να γυρίσουν τον χρόνο πίσω, απλώς παρέτειναν την αγωνία τους. Η διαδρομή όμως ήταν σύντομη και δεν άργησαν να φτάσουν στο μπάτσιο.

Ο Στάθης και η Λίζα δεν αντάλλαξαν ούτε ένα βλέμμα αναμεταξύ τους. Σκέφτονταν ότι τα χειρότερα μόλις τώρα ξεκινούσαν.

Οι ασφαλίτες άνοιξαν τις πίσω πόρτες και τραβώντας τους πάλι από το σβέρκο, όπως τα πρόβατα για σφαγή, τους έβγαλαν από το αυτοκίνητο.

Ο φρουρός που καθόταν έξω από το φυλάκιο είχε κρεμασμένο το αυτόματο στον ώμο του. Μόλις είδε τους δύο συναδέλφους του να πλησιάζουν σέρνοντας τα δυο παιδιά μαζί τους, θέλησε να πειράξει τον ψηλό που κουβαλούσε την Λίζα.

-Ρε Στέλιο, τι βλέπω; Με την κόρη σου ήρθες;

-Άσε ρε Τάσο γαμώτη μου με το πουσταριό που ασχολούμαι νυχτιάτικα...!

κατάρρα

Τους ανέβασαν από τα σκαλιά δύο ορόφους, πιέζοντάς τους τα κεφάλια προς το πάτωμα, χωρίς να τους αφήνουν να δουν τοίχους, πόρτες και πρόσωπα. Το μόνο που μπόρεσε να δει ο Στάθης όση ώρα τους τραβούσαν μέσα στο τμήμα, ήταν τα καφέ σκαρπίνια του ασφαλίτη. Μετάνιωσε που δεν είχε κοιτάξει το πρόσωπο της Λίζας μέσα στο ασφαλίτικο ώστε να το έχει κουράγιο σε αυτές τις δύσκολες ώρες. Τους χώρισαν χωρίς να το καταλάβουν.

Άνοιξε μια πόρτα και βρέθηκε μέσα σε ένα γραφείο με λιτή μεταλλική επίπλωση και μια λάμπα φθορίου πάνω από τα κεφάλια τους. Ο συνόδος ασφαλίτης, άφησε επιτέλους το σβέρκο του ελεύθερο. Σήκωσε το κεφάλι του και είδε άλλους δύο με πολιτικά να τους περιμένουν. Ο ένας από αυτούς, ξανθός με μουστάκι που φαινόταν γυμνασμένος, έβγαλε επιδεικτικά το ρολόι που φορούσε από

το χέρι του και το έχωσε στην τσέπη του παντελονιού του. Τον πλησίασε χαμογελώντας και κόλλησε τη μούρη του στο πρόσωπό του. Η πρώτη γροθιά τον βρήκε με δύναμη στο στομάχι!

Λίγα μέτρα παραδίπλα, σε ένα άλλο σκοτεινό γραφείο, η Λίζα ήταν μονάχη της περικυκλωμένη από τέσσερις ασφαλίτες. Ανάμεσά τους και ο ψηλός που την είχε προσαγάγει. Πέρασαν κάποια δευτερόλεπτα, κοιτώντας την όλοι επίμονα με τα πρόστυχα βλέμματά τους, μέχρι που ο ψηλός είπτε:

- Τάκν, δεν την ψάχνεις να δούμε τι κουβαλάει επάνω της αυτή;

Ένας φαλακρός με ποντικίσια μούρη, την πλησίασε ανέκφραστος και της ζήτησε να του παραδώσει την "μπανάνα" και τη ζώνη που είχε στη μέση της.

Αυτή υπακούοντας, ξεκούμπωσε το ένα μετά το άλλο και τα παρέδωσε στα χέρια του. Αυτός με τη σειρά του τα έδωσε στον ψηλό. Ο ψηλός παράτησε τη ζώνη πάνω στο γραφείο και έριξε όλο το ενδιαφέρον του στο περιεχόμενο της "μπανάνας". Τράβηξε την ταυτότητα από μέσα, τη διάβασε προσεκτικά και στη συνέχεια την έδωσε στον διπλανό του, αυτός με την σειρά του την πέρασε στον επόμενο και αυτό συνεχίστηκε μέχρι να διαβάσουν τα στοιχεία της όλοι.

Ο ποντικομούρης στο μεταξύ, είχε απλώσει τα χέρια του επάνω της και με τη δικαιολογία του ψαξίματος, της έπιασε το στήθος και τον κώλο.

Η Λίζα, χωρίς να κάνει κάποια κίνηση για να αποτρέψει τα ξένα χέρια επάνω της, τους φώναξε:

-Για να με ψάξετε πρέπει να φωνάξετε γυναίκα.

-Δυστυχώς στο τμήμα μας δεν έχουμε γυναίκα συνάδελφο. Της απάντησε ένας τρίτος.

Αυτή κοιτώντας τους όσο πιο επιθετικά μπορούσε, ήταν η μόνη άμυνα που μπορούσε να βγάλει, προσπαθούσε να συγκρατήσει τα χαρακτηριστικά των προσώπων τους αλλά ο χαμηλός φωτισμός δεν τη βοηθούσε ιδιαίτερα.

-Εγώ την έψαξα, είπε ο ποντικομούρης, δεν βρήκα τίποτα επάνω της. Αν θέλει ας την ψάξει και κανείς άλλος για να βεβαιωθεί.

Οι υπόλοιποι σκάσανε χαμόγελα, περιμένοντας να δούνε την αντίδρασή της.

-Δε μου λες Λίζα..., είπε ο ψηλός.

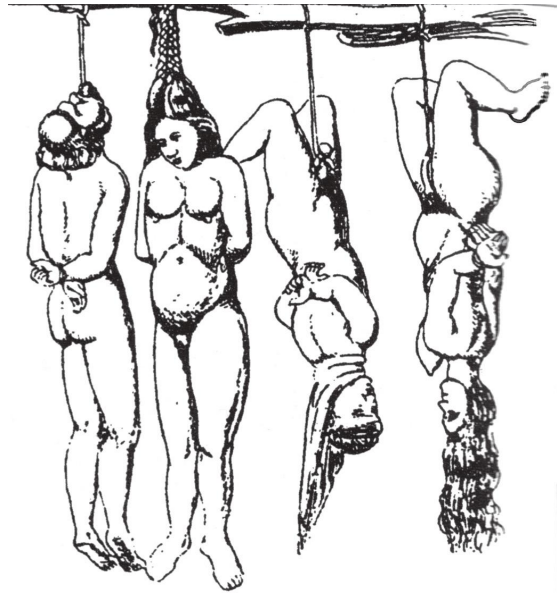
-Μην προφέρεις τ' όνομά μου, τον έκοψε.

-Και πώς θες να σε λέω, μουνίτσα;

Οι υπόλοιποι γέλασαν, επιβραβεύοντας έτσι τον συνάδελφό τους για τη διασκέδαση που τους παρείχε.

-Δε μου λες Λίζα, γιατί έχεις αυτά τα σκουλαρίκια στο αυτί και τη μύτη; Γουστάρεις να σου φέρονται άγρια;

Η Λίζα δεν απάντησε. Δε θέλησε να τους δώσει δεύτερη ευκαιρία να την ειρωνευτούν. Άφησε τη σιωπή να δείξει την καθολική της άρνηση στη συμμετοχή σε οποιοδήποτε διάλογο.

-Το ξέρεις ότι για αυτό το δαχτυλίδι που έχεις φτιάξει από κουτάκια μπύρας και για τη ζώνη με τις πρόκες που κουβαλάς επάνω σου, μπορείς να πας αυτόφωρο; Δε μιλάς ε; Άφησε κάποια δευτερόλεπτα σιγής κοιτώντας την επιβλητικά στο πρόσωπο και συνεχίσσε.

Εμείς όμως δεν είμαστε κακοί άνθρωποι. Εσείς μπορεί να μας βρίζετε αλλά εμείς θέλουμε το καλό σας. Γι' αυτό κι εγώ θα σου δώσω κάποιες φιλικές συμβουλές. Η πόλη έχει πολλούς κινδύνους και εμείς είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να σε προστατέψουμε. Τι θέλεις και τραβιέσαι με πιτσιρικάδες; Τι ξέρουν από ζωή αυτοί; Άντε

να σου βρουνε κανά μπάφο. Μ' εμάς δίπλα σου θα έχεις ό,τι χρειάζεσαι και κανείς δεν πρόκειται να σε πειράξει. Μόνο κι εσύ από την πλευρά σου, να είσαι καλή μαζί μας και όποτε θες, να μας λες καμιά κουβέντα για τις παρέες σου. Έτσι θα βγούμε όλοι κερδισμένοι.

Η Λίζα άκουγε και δεν μιλούσε. Είχε χτίσει με το μυαλό της, έναν τοίχο γύρω της και δεν άφηνε τίποτα να τον διαπεράσει. Ό,τι και αν της λέγανε έπεφτε πάνω του, δεν την άγγιζε τίποτα.

Οι ασφαλίτες κοιταχτήκαν αναμεταξύ τους, μάτια περιμέναν κάποια αντίδρασή της. Στο τέλος πετάγεται ο τέταρτος που μέχρι τώρα δεν είχε μιλήσει.

-Ρε δεν την παίρνουμε νομεράδα, να μαλακώσει λίγο που μας κάνει την καμπόση;

-Ναι ρε την καριόλα, απάντησε ο τρίτος, κλείσε το φως να τη γαμήσουμε να πάει στον διάολο, καθόμαστε και ασχολούμαστε μαζί της!

Ο τέταρτος έκλεισε το μοναδικό πορτατίφ που υπήρχε πάνω στο γραφείο και ο ποντικομούρης

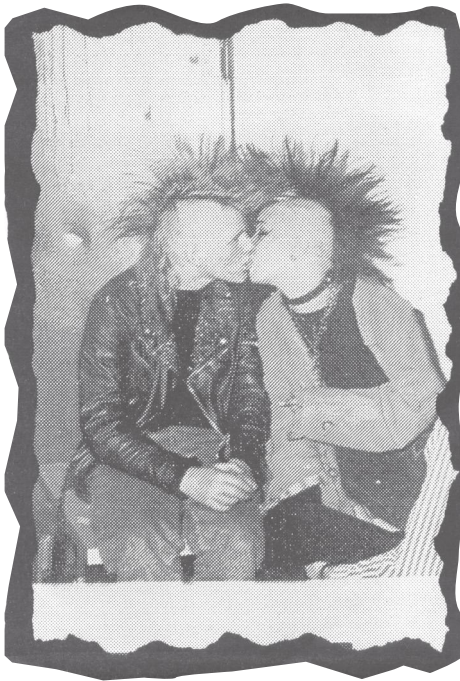
που τόση ώρα καθόταν πίσω της, έφραξε με το κορμί του την ήδη κλειστή πόρτα.

Η Λίζα τα χρειάστηκε, άρχισε να ουρλιάζει.

-Ανοίξτε το φως, καθάρματα, ανοίξτε το φως! Όποιος τολμήσει να με πλησιάσει θα του βγάλω τα μάτια! Ανοίξτε το φως ρε καριόληδες!

Τις φωνές της έκοψε απότομα μια δυνατή γροθιά που την βρήκε στο δεξί μάγουλο. Ο φρονιμίτης έγειρε σαν γέρικη μαούνα που έμπασε νερά. Δεν έβγαλε άχνα. Αυτός που τη χτύπησε φορούσε δαχτυλίδι, αισθάνθηκε τη βέρα του να χώνεται στο μάγουλό της.

-Αυτό για να ηρεμήσεις, της είπε κάποιος, μάλλον αυτός που τη χτύπησε. Πώς μιλάς

έτσι, μωρή καριόλα, ποια νομίζεις ότι είσαι; Ξεκωλιάρα. Ξέρεις τι κάνουμε κάτι πουτανάκια σαν κι εσένα;

Η Λίζα άρχισε να λυγίζει. Δε θέλει να φωνάζει τον Στάθη όμως. Δε θέλει να παίξει το παιχνίδι τους και να τον κάνει να αισθανθεί πιο δύσκολα. Ξέρει ότι ο Στάθης αυτή τη στιγμή ζει τη δική του κόλαση, δε θέλει να του φορτώσει και τη δική της. Αυτή ήταν ολόκληρη δική της.

Επιτέλους κάποιος από τους τέσσερεις ανοίγει πάλι το φως.

Αυτή έχει το χέρι στο μάγουλό της και προσπαθεί λίγο να το ανακουφίσει, λίγο να διαπιστώσει σε τι κατάσταση είναι το δόντι της.

-Να χείρεσαι που δεν σε πήγαμε κατευθείαν στο αυτόφωρο, είπε ο ψηλός. Η ζώνη σου κατάσχετα και κανόνισε, μην τυχόν σε ξαναδούμε να φοράς αυτό το δαχτυλίδι γιατί δε θα γλυτώσεις. Την επόμενη φορά θα πας μέσα.

Στο διπλανό γραφείο, μόλις είχαν σταματήσει να χρησιμοποιούν τον Στάθη σαν σάκο του μποξ.

-Μαλακισμένο μην τυχόν ξαναπέσεις στα χέρια μας γιατί τώρα απλώς σε χαϊδέψαμε, την επόμενη φορά θα σε κάνουμε να ξεράσεις το γάλα της μάνας σου. Ακούς τι σου λέω; Του είπε ο ασφαλίτης που τον είχε προσαγάγει, κοιτώντας τον άγρια. Άντε πάρτε τον από εδώ μέσα, μην τον βλέπω.

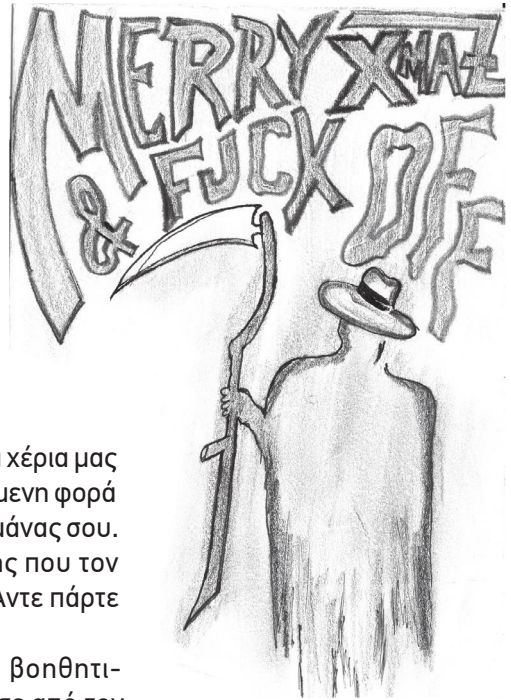
Ο τρίτος μπάτσος, αυτός που έπαιζε βοηθητικό ρόλο στον ξυλοδαρμό του, τον έπιασε από τον αγκώνα, άνοιξε την πόρτα και τον οδήγησε έξω από το γραφείο.

-Πού είναι η Λίζα; Δεν πάω πουθενά χωρίς τη Λίζα, είπε αρνούμενος να κατέβει τις σκάλες.

-Μείνε ήσυχος και έρχεται η φίλη σου, κατέβαινε! Του απάντησε, σπρώχνοντάς τον προς τις σκάλες χωρίς να του αφήσει το χέρι.

Ο Στάθης άρχισε να κατεβαίνει διστακτικά. Έψαχνε με τα μάτια του, τους διαδρόμους μήπως διέκρινε κάπου τη μορφή της ή έστω μήπως πίσω από κάποια κλειστή πόρτα άκουγε τη φωνή της.

Ο μπάτσος τον έβγαλε έξω από το κτίριο και τον παράτησε μόνο του εκεί.

Έκανε 5-6 βήματα πίσω και κοίταξε τα μπαλκόνια πάνω από το κεφάλι του, σε μια προσπάθεια να δει κάποια κίνηση. Τίποτα, όλες οι γρίλιες ήταν κλειστές. Ξανακοίταξε μέσα στο κτίριο, τη σκάλα που κατέβαινε στην είσοδο. Επιτέλους, η Λίζα φάνηκε να κατεβαίνει με τη συνοδεία του ψηλού. Την έφερε μέχρι την είσοδο και την παράτησε εκεί.

Ήρθε κατευθείαν προς το μέρος του. Ήταν χλωμή και τα μάτια της κόκκινα.

-Σε πειράζανε, σου κάνανε τίποτε; Τη ρώτησε.

-Πάμε, θα σου πω στον δρόμο.

Άφησαν πίσω τους το μπάτσιο. Ο καθαρός αέρας τους έκανε να δεχθούν με μεγάλη ανακούφιση την ελευθερία τους.

Η Λίζα έψαξε το περιεχόμενο της "μπανάνας", δεν έλειπε τίποτε. Στη συνέχεια κοίταξε το κινητό της. Δεν είχαν περάσει ούτε δύο ώρες από την προσαγωγή τους και τους είχε φανεί ολόκληρος αιώνας.

Βάδισαν δίπλα-δίπλα, μιλώντας χαμηλόφωνα για αυτά που είχαν τραβήξει.

Αν εξαιρούσες το κόκκινο σημάδι στο μάγουλο της Λίζας, εξωτερικά δεν είχαν ούτε αμυχές, ούτε μώλωπες, ούτε πληγές. Οι βασανιστές ήξεραν καλά τη δουλειά τους.

Μετά από τρία τετράγωνα, η Λίζα ζήτησε από τον Στάθη να της κάνει πλάτη ώστε να κατουρήσει.

Χώθηκαν σε ένα σκοτεινό στενό, βρήκε ένα κενό που τη βόλευε ανάμεσα σε δυο παρκαρισμένα αυτοκίνητα, κατέβασε το κολάν με το βρακί της και κάθισε ανακούρ-
κουδα.

-Κατουριέμαι από την ώρα που φύγαμε από την παραλία, γαμώτη μου.

-Εγώ ευτυχώς κατούρησα πριν φύγουμε, απάντησε ο Στάθης σκυθρωπός, ήπιαμε και 1,5 λίτρο κρασί.

Καθόταν λίγα μέτρα μακριά και κοιτούσε τις εισόδους του στενού, περιμένοντάς την να τελειώσει. Κατεβασμένα στόρια, ένα κλειστό σούπερ μάρκετ και μερικοί σκόρπιοι κάδοι ξέχειλοι από σκουπίδια.

Το κρασί είχε μετατραπεί τώρα σε μια μικρή λιμνούλα ανάμεσα στα πόδια της, ενώ από τη γλυκιά μέθη που τους είχε καταλάβει για λίγο, τώρα είχε απομείνει μόνο ένα ελαφρύ μούδιασμα στη γλώσσα.

Της πήρε μερικά λεπτά μέχρι να ξαναπροβάλει όρθια ανάμεσα από τα αυτοκίνητα. Έφτιαξε

πρόχειρα τα ρούχα της και κατευθύνθηκε προς την έξοδο του στενού.

Η ψυχολογία και των δύο ήταν πεσμένη. Η νυχτερινή τους βόλτα είχε καταλήξει σε κόλαση. Αναπάντητα ερωτήματα βασάνιζαν την εφηβική τους συνείδηση. Θλίψη, οργή και μίσος κυριαρχούσαν μέσα τους. Αισθάνονταν τόσο μικροί και αδύναμοι μπροστά στην απολυταρχική εξουσία και τους σαδιστές υπαλλήλους της... Ορισμένες φορές όμως, τέτοιες καταστάσεις σε βοηθάνε ώστε να γνωρίσεις καλύτερα τον εχθρό σου αλλά και το μέγεθος των αντοχών σου. Επιλέξανε να πάνε σπίτι του Στάθη, ήταν πιο κοντά. Βάδισαν με γρήγορο ρυθμό, ήθελαν να αφήσουν πίσω αυτή τη νύχτα. Δεν τους πήρε πολύ ώρα για να φτάσουν.

Με το που μπήκανε, η Λίζα πήγε κατευθείαν στο μπάνιο. Ήθελε να κάνει ένα καυτό ντους, να ξεπλύνει από επάνω της τις προστυχιές των καθαρμάτων.

Αφού τελείωσε, πήγε στο πικαπ και τοποθέτησε τον δίσκο των M.D.C. στο πλατό. Έβαλε το ομώνυμο: Millions of dead cops, οκτώ συνεχόμενες φορές.

Όταν πλέον χόρτασε από την ακουστική εκδίκηση, πήγε να βρει τον Στάθη.

Τον βρήκε ημίγυμνο στο κρεβάτι να αγναντεύει το κενό. Καθόταν αμίλητος στο σκοτάδι, γλύφοντας τις πληγές του, παρέα με ένα κοχύλι πορτατίφ που χάριζε ένα ανεπαίσθητο σιέλ φως.

Ξάπλωσε δίπλα του και τον τράβηξε επάνω της, ήθελε σφιχτή αγκαλιά.

Αυτός βόγκηξε, τα πλευρά του πονούσαν όπως και το στομάχι του.

-Ωχ, συγγνώμη δεν το ήθελα, του είπε η Λίζα και έκανε να του χαιδέψει το κεφάλι.

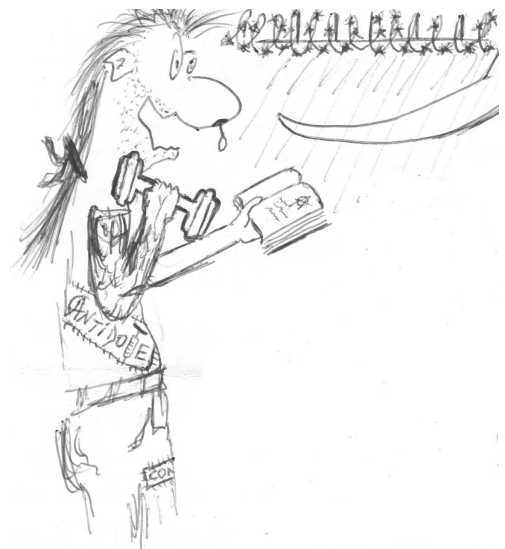
-Άστο, πονάνε οι ρίζες, είπε και απέφυγε το χέρι της τραβώντας το κεφάλι του προς την αντίθετη κατεύθυνση. Όσο βαρούσαν οι δύο, ο τρίτος μού τραβούσε το κεφάλι από τα μαλλιά.

Γύρισε πλάγια, ακούμπησε το κεφάλι του μαλακά στο μαξιλάρι και την κοίταξε στα μάτια. Τα μαλλιά της μύριζαν τώρα ινδοκάρυδο.

Τον κοίταξε με κατανόηση. Δεν το έβαλε κάτω όμως, ήθελε τη ζεστασιά του. Έγειρε κολλητά δίπλα του και λούφαξε

sue (cat-woman)

απαλά μέσα στην αγκαλιά του χωρίς να τον αγγίζει, σαν σπουργίτι. Τα χνώτα του μύριζαν ακόμα από το κρασί.

Κάθισαν κάποια ώρα έτσι, ξαπλωμένοι και αμίλητοι. Όσπου η Λίζα πήρε την απόφαση και έσπασε την ψυχία.

-Πόσο αθώος μπορείς να είσαι σε μια κοινωνία ενόχων;

Ο Στάθης άφησε μερικά δευτερόλεπτα να περάσουν και στο τέλος τής απάντησε.

-Μην περιμένεις απαντήσεις στις ερωτήσεις σου... Ορισμένοι θέλουν ν' αλλάξουν τον κόσμο, εγώ θέλω απλώς να ασελήσω εις βάρος του.

Τον κοίταξε μέσα στο σκοτάδι αμήχανα, χωρίς να βρει λόγια να του πει.

Υπάρχουν στιγμές που τα λόγια δεν χωράνε, δεν έχουν θέση. Τότε έρχεται η σιωπή, να γαλνέψει τον πόνο και τα αισθήματα.

Ορισμένες φορές η πραγματικότητα σε προσγειώνει βίαια στο υπάρχον. Η κρατική αυθαιρεσία και η αστυνομική τρομοκρατία είναι το αληθινό πρόσωπο της σύγχρονης δημοκρατίας. Η εξουσία, προκειμένου να διατηρεί την κοινωνική ειρήνη - συνοχή, έχει δημιουργήσει ποικιλόμορφους τρόπους καταστολής. Όπως η εκπαίδευση και η καθεστωτική ενημέρωση που στοχεύουν κατευθείαν στο μυαλό και ο εκβιασμός της εργασίας που σου ροκανίζει την ψυχή και το κορμί, μέρα με τη μέρα. Την υποταγή τη βιώνεις καθόλη τη διάρκεια της ζωής σου. Από τον πατέρα σου, τον δάσκαλό σου, τον διοικητή σου, τον εργοδότη σου. Μαθαίνεις να ζεις με αυτήν και τη θεωρείς κατεστημένο. Κράτος, τράπεζες και εκκλησία, έχουν συνωμοτήσει για τον έλεγχο των

υπηκόων. Η αλήθεια είναι ότι στον κόσμο που δημιούργησαν τα αφεντικά, έχει περισσότερα πράγματα να μισήσεις παρά να αγαπήσεις. Όταν βρεις όμως αυτόν-ήν που αξίζει να αγαπήσεις, τότε τον-την φυλάς σαν ό,τι πολυτιμότερο στη ζωή σου. Ο Στάθης και η Λίζα είχαν γνωριστεί μέσα σε τέτοιες συνθήκες. Είχαν ο ένας τον άλλο και αυτό ήταν που είχε σημασία πάνω από όλα.

Έμειναν έτσι ξαπλωμένοι δίπλα-δίπλα με τα εσώρουχα. Αυτή τη νύχτα δεν έκαναν έρωτα. Τα μάτια τους κοιτούσαν ανέκφραστα κάποιο αόρατο κενό. Δεν είχαν όρεξη για κουβέντες. Ο ύπνος τούς πήρε το χάραμα.

Ο Στάθης κοιμήθηκε έχοντας στο μυαλό του τη μελωδία του: Can't break me των Redemption 87.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Η Αφροδίτη δεν είναι κόρη της Μήλου.

Οι γονείς της, φτωχοί συνταξιούχοι, έχουν πεθάνει εδώ και χρόνια.

Ούτε ξανθιά είναι, καστανή είναι.

Γυρνάει μοναχή της, στα πάρκα και τις πλατείες σαν αδέσποτη σκύλα.

Τα ρούχα της είναι παλιά και βρώμικα όπως βρώμικη είναι και η ίδια.

Δεν έχει σταθερό σπίτι που μένει.

Τους μήνες με τον καλό καιρό, κοιμάται σε ένα εγκαταλελειμμένο χαμόσπιτο που βρωμάει μούχλα και υγρασία.

Καμιά φορά την πέφτει χύμα στους "κήπους του πασά", κάτω από τα αστέρια, ανάμεσα στα πεύκα.

Τα βράδια του χειμώνα, κοιμάται σε όποιον την παίρνει σπίτι του.

Πρόθυμα ανταποδίδει τον ύπνο και το φαΐ, με ένα ζεστό χαμόγελο.

Η Αφροδίτη ζει μονάχη της, μακριά από τις αξίες αυτού του κόσμου.

Το μυαλό της έχει μείνει πίσω, στα χρόνια της εφηβείας.

Τότε που με τις φίλες και τους φίλους της,
γύριζαν παρέα τις βραχονησίδες του Αιγαίου.
Μοιράζονταν τα ίδια ναρκωτικά και τους ίδιους εραστές,
προσπαθώντας να χορτάσουν τα λαίμαργα πάθη τους.
Έπλεκαν όνειρα παρέα, νομίζοντας πως το τώρα θα κρατήσει για πάντα.
Ο χρόνος όμως, ρούφηξε την παρέα της έναν-έναν, μία-μία...
Κάποιοι-ες φύγανε από την πρέζα, άλλοι-ες αυτοκτόνησαν, κάποιοι χάθηκαν σε
Ευρώπη και Ινδία, και η κολλητή της ξεχασμένη στο ψυχιατρείο εδώ και χρόνια.

Η Αφροδίτη θα μπορούσε να είχε ένα άλλο παρόν.
Μπορούσε να είχε αριστεύσει στις σπουδές της, να ήταν στέλεχος κάποιας
επιχείρησης η να είχε κάνει έναν "επιτυχημένο" γάμο.
Να είχε γίνει μητέρα και να είχε αναθρέψει δυο παλληκάρια ίσα μ' εκεί πάνω.
Να είχε γίνει χρήσιμο μέλος της κοινωνίας.
Όλα εξάλλου μια ιδέα είναι.
Μόνο που η δική της ιδέα, της μπήκε στο μυαλό πριν από 35 χρόνια,
όταν ήταν 18 χρονών.
Και από τότε δε λέει να της φύγει, έχει ριζώσει μέσα της.
Η δική της γενιά έχει εξαφανιστεί, είναι η τελευταία του είδους της.
Έχει ξεμείνει μονάχη σε έναν κόσμο που ποτέ δε συμπάθησε.

Η Αφροδίτη δεν περιμένει τίποτα από το παρόν, ζει από περιέργεια.
Έχει μάθει τους κανόνες του κόσμου τους και ξέρει να τους χρησιμοποιεί.
Αυτή την αγάπη της για την Ελευθερία την πληρώνει κάθε μέρα.
Και δεν έχει μετανιώσει στιγμή για αυτό.
Το μαρτυράει το χαμόγελό της που δεν σβήνει ποτέ από τα χείλη της.

ΠΟΙΑΝΟΥ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σε ποιανού τον κόσμο είμαι μειονότητα;
Στον δικό σας;
Γιατί στον δικό μου εσείς δεν υπάρχουν.
Βλέπετε υπάρχουν και άνθρωποι που δεν έχουν τις δικές σας συνήθειες
και τις δικές σας εμμονές.
Άνθρωποι που στιγμή δεν αποδέχθηκαν τον κόσμο της υποκρισίας,
της ψευτιάς και της ξεφτίλας.
Ποτέ δεν ξέχασαν το άδικο και το άνισο του πόλεμου που βιώνουν καθημερινά.
Δεν κάνουν καμιά απόπειρα να σβήσουν τις πληγές
που χρόνια ατελείωτα κουβαλάνε μέσα τους.
Πληγές αγιάτρευτες, που είναι η απόδειξη της σύγκρουσης
των δυο διαφορετικών αυτών κόσμων.
Ανάμεσα σε αυτόν που πρεσβεύετε εσείς και στον δικό μου.
Έξω από αυτόν τον δικό μου κόσμο,
κανένα ψέμα δε φαίνεται αρκετό ώστε να με κάνει να ξεχάσω.
Να ξεχάσω όλα αυτά που αγάπησα και μίσησα με το ίδιο πάθος.
Τα μόνα που έχει να προσφέρει ο κόσμος σας
είναι εκμετάλλευση, απομόνωση και ελπίδα.
Τη μόνη φορά που συγκλίνουν αυτοί οι δυο διαφορετικοί κόσμοι,
είναι όταν συγκρούονται.
Και αυτή η σύγκρουση φέρνει θάνατο, καταστολή και οργή. Περίσσια οργή.
Οι άνθρωποι του δικού μου κόσμου, οι σύντροφοί μου,
θα πεθάνουν μόνοι τους, φτωχοί και ξεχασμένοι.
Ξεχασμένοι από τον κόσμο σου, τον κόσμο σας.
Κατάλαβες;
Μη μου μιλάς για τον κόσμο σας...

solitary

ΕΛΠΙΔΑ

Για όλα αυτά, ξέρεις ποιος φταίει ε;
Η ελπίδα... που πεθαίνει τελευταία
Αν πέθαινε πρώτη, όλα θα 'τανε αλλιώς τώρα

Ξέρεις πόσος κόσμος εθελotuφλεί
περιμένοντας κάτι ν' αλλάξει;
Όσο έχουν ελπίδες, υπομένουν στωικά
Αυτό τους έμαθαν οι εκάστοτε ηγέτες τους
Αυτό τους έμαθε η εκκλησία
Πιστεύουν σε μια μεταφυσική εξιλέωση

Αν δεν υπήρχε αυτή
πολλοί δε θα κάνανε πίσω
θα διεκδικούσαν εδώ και τώρα τα πάντα
Δε θα υπήρχε δεύτερη σκέψη ή εναλλακτικό σχέδιο
Τότε θα κατέβαιναν στον δρόμο αποφασισμένοι για όλα
χωρίς να συγχωρούν ό,τι τους στερεί τη ζωή

Ο κόσμος δεν αλλάζει με προσευχές και ελπίδες
Ούτε με πολιτικούς και υποσχέσεις
Έρθε καιρός να ξεχάσουμε τις ελπίδες
να μείνουμε γυμνοί από ψέματα και φόβους
Έρθε καιρός να ζήσουμε

ΚΑΠΟΙΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

birds automatic drawing

Κάποιες νύχτες κοιτάω ψηλά τον ουρανό
σα να θέλω να χαθώ,
να δραπετεύσω μακριά από τη μιζέρια και τη θλίψη.

Σ' έναν κόσμο άγνωστο, χωρίς ανθρώπους και συνήθειες.
Χωρίς εχθρούς και φίλους.
Σ' ένα ταξίδι χωρίς χρόνο και σκοπό.

Υπάρχουν νύχτες
όπου ταξιδεύω παρέα με τα αστέρια και τη σελήνη,
διασχίζοντας το γαλήνιο σκοτάδι σαν μια απέραντη κοιλάδα.

Τέτοιες στιγμές η σιγή είναι η μόνη μου παρέα.

Το σκοτάδι είναι φιλικό και ειρηνικό
Φέρνει ανάπαυση και ανακούφιση από τον πόνο

Είναι φορές που ψάχνω εικόνες που θα ξυπνήσουν
αισθήματα που κοιμούνται εδώ και πολύ καιρό μέσα μου...

ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΟΙ ΣΤΗ ΘΛΙΨΗ

Υπάρχουν πουλιά που ενώ μπορούν να πετάξουν μακριά
αυτά προτιμούν να ζουν ανάμεσά μας.

Μοιράζονται μαζί μας, τις αρρώστιες και τη θλίψη αυτής της πόλης.
Έχουν συνδέσει τη ζωή τους, με τις συνήθειες των ανθρώπων.

Οι συνθήκες που επικρατούν, είναι για αυτά ζωή και θάνατος μαζί.
Γεννιούνται, ερωτεύονται και πεθαίνουν μέσα στα δημιουργήματα των ανθρώπων.

Τα περιστέρια,
κουρνιάζουν στις τσιμεντένιες εσοχές που δημιουργούν οι πολυκατοικίες
στο πίσω μέρος αυτού του θλιβερού συμπλέγματος.
Υπομένοντας έτσι στωικά το κρύο και τη βροχή.

Μετά τη δύση του ήλιου όταν έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει, ο ουρανός γεμίζει με
σταχτοκουρούνες.

Οι βραχνές και πρίμες φωνές τους, ειδοποιούν για την επιστροφή τους.

Πάνω από τις κεραίες των πολυκατοικιών και ανάμεσα στα ανέραστα και θεόρατα
τσιμέντα, αυτήν την ώρα, μυλιούνια από δαύτες διασχίζουν τον ουρανό.

Επιστρέφουν από την ημερήσια αναζήτηση τροφής

στα γύρω χωριά, χωράφια και κάμπους,

στην ασφάλεια που τους προσφέρουν οι καβάτζες της πόλης:

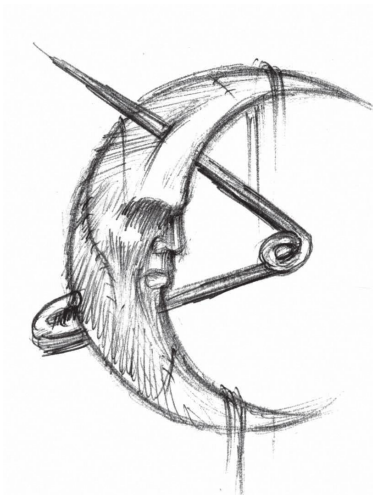
Α.Π.Θ., αλσύλλια, πάρκα, τaráτσες, νεκροταφεία, εγκαταλελειμμένα σπίτια...

Είναι κι αυτές παιδιά της πόλης.

among the crowd

ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ

Αρχές '80, αρχές εφηβείας για την γενιά μου, μέσα σ' ένα διεθνές σκηνικό όπου οι αγκαλιές Ρήγκαν – Μπρέζνιεφ όπου επισημοποιούσαν την δεξιά, εδώ και δεκαετίες, στροφή της Ε.Σ.Σ.Δ. και οι χειραφίες Ρήγκαν – Θάτσερ σηματοδοτούσαν την ακόμη πιο δεξιά (στις ήδη δεξιές κυβερνήσεις Η.Π.Α.-Μ. Βρετανίας) στροφή τύπου Πινοσέτ (δικτάτορας Χιλή) και κάποιοι μουρμουρίζουν τον όρο νεο-φιλελευθερισμό. Εδώ Ελλάδα, όπου (1980) η πτωχή -πλην τίμια- Ελλάς έχει εισέλθει στους κόλπους της Ε.Ο.Κ. (Ευρωπαϊκή Οικονομική Ένωση – μετέπειτα Ε.Ε.) και όπου το Π.Α.Σ.Ο.Κ. με το σύνθημα της "Αλλαγής" έχει μόλις εκλεγεί (1981) κυβέρνηση. "Αριστερή" στροφή λοιπόν, ενώ στα πολύ καθ' ημάς -τα της Θεσ/νίκης- πολίτες της Γιουγκοσλαβίας συνωστίζονται στις παραλίες εκατέρωθεν της πόλης, ζώντας ένα ολιγοήμερο καλοκαιρινό καπιταλιστικό όνειρο.

Όλα τα παραπάνω θα παίξουν το ρόλο τους σε περίπου μια δεκαετία.

Εδώ Θεσ/νίκη: Συκιές, Νεάπολη και λοιπές δυτικές συνοικίες, εργατουπόλεις κατ' ουσίαν, και τα ραδιόφωνα στα σπίτια να παίζουν λαϊκά, ντίσκο και ποπ-ρόκ της εποχής. Και οι έφηβοι να τριγυρνάμε στις γειτονιές, που μετά τις 10 το βράδυ πέφτουν για ύπνο (εργατουπόλεις είπαμε), ανάμεσα σε στέκια μηχανόβιων -πολύ λούμπεν για τα γούστα μας- και όμορφα κορίτσια που θέλουν να ζήσουν την εφηβεία τους μακριά από τα γονικά "μη".

"Μη" που προέρχονται από γονείς, οι περισσότεροι εκ των οποίων, μεγαλώσανε με κοινωνικές συμβάσεις που τους προκάλεσαν προσωπικές αναπηρίες, και δη-

μιούργησαν στην συνέχεια “κουτσές” οικογένειες με μισο-“ανάπηρα” παιδιά.

Εμάς. Και εμείς πώς θα διαφοροποιηθούμε; πώς θα αντιδράσουμε; Αν αυτοί είναι “υγιείς”, εμείς θα αρρωστήσουμε! Θα φτάσουμε στο σημείο να μας σιχαθεί η γειτονιά μας.

Κάπου εκεί λοιπόν, σε κάποιους από εμάς, μπαίνει το μικρόβιο του Rock ‘n’ Roll, μέσω της μετάλλξης του από το punk (ενίοτε και post punk)

με: Pistols, Clash, S.L.F., Damned, Dead Kennedys, Black Flag, D.O.A. αλλά και Birthday Party, Joy Division, Cure, Specials, Devo, Tuxedomoon και Bob Marley.

Γιατί τα παιδιά των δυτικών συνοικιών είναι τόσο “σκληρά”, όσο και οι στίχοι που μας κάνουνε να ριγούμε, να ανατριχιάζουμε και να σκεφτόμαστε μήπως είναι κάπως αλλιώς τα πράγματα που μάθαμε μέχρι τότε. Και βιβλία από Μπουκόφσκι μέχρι Κροπότκιν, και να η μέχρι τότε λανθάνουσα -έως ανύπαρκτη- ταξική συνείδηση να ανδρώνεται και να βιώνεται χέρι-χέρι με την αυτοκαταστροφή.

Ακούμε πειρατικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς όπως Radio Free με τον Μπάμπη τον Free, “γκουρού” χωρίς να το επιδιώκει ο ίδιος, μιας μερίδας της underground κοινότητας της πόλης που αναζητούσε την νέα μουσική, και Europe One, μαζί με Ζήλο, Πετρίδη και Χρήστο Δασκαλόπουλο στα κρατικά ραδιόφωνα.

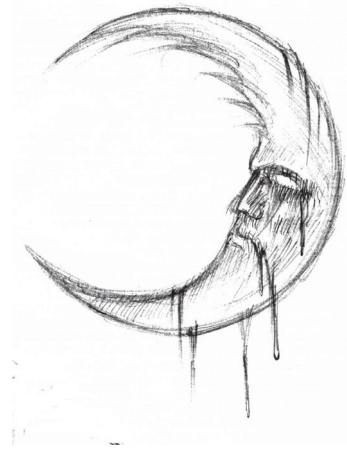
Διαβάζουμε N.M.E., Sounds, Ήχο και Ποπ & Ροκ, και ανταλλάσσουμε τους λίγους δίσκους -εισαγωγής κυρίως- που έχει ο καθένας μας, έτσι ώστε να τους “γράψουμε” σε κασέτα.

Α, ναι! Η εφηβεία είναι η πρώτη μεγάλη αλλαγή της ζωής ενός ανθρώπου. Και εμείς θέλουμε να τη ζήσουμε πολύ διαφορετικά από τους γονείς μας.

Ακούς Rock ‘n’ Roll; Θα πιάσεις ένα όργανο (ασχέτως εάν θα καταφέρεις να το παίξεις). Εγώ διαλέγω την κιθάρα.

Ακούς ραδιόφωνο; Θα φτιάξεις κι εσύ ένα δικό σου P/Σ, με τις γνώσεις κάποιων φίλων στα ηλεκτρονικά. Μια λάμπα L 504 για τα FM, πηνία, καλώδια, μετασχηματιστές, πυκνωτές ένα δίπολο κι ορίστε έτοιμος ο πειρατικός: Radio Clash (από το τραγούδι των Clash – this is radio Clash) στο σπίτι μου (ασχέτως αν θα με ακούει κανείς!)

Και από Live; Συναυλίες; Ναι καλά, μην φας, θα φάμε γλάρο!

Birthday Party, Bauhaus, New Order και Police στην Αθήνα, για όσους έχουν τα χρήματα να κατέβουν. Ian Gillan και -ευτυχώς ο μεγάλος- Rory Gallagher στο Παλαί ντε Σπορ. Και λίγες τοπικές μπάντες ολίγον punk και περισσότερο new wave και hard rock σε σχολικές συναυλίες ή κινηματογράφους.

Οπότε πρέπει να φτιάξουμε και το δικό μας συγκρότημα αφού αυτά που βλέπουμε δεν μας φτάνουν, η δεν μας κάνουν.

Και εγένετο οι: Συν και Πλιν, το '82 με γειτονάκια και συμμαθητές. Παίζουμε live -πού αλλού;- σε μαθητικές συναυλίες και σε υφαδικα-σφαιριστήρια των Συκεών. Βολτάρουμε δυτικά και κάνουμε γνωριμίες με άλλους σαν και εμάς: Γκρόβερ, Κώνωπες, Μπερκεμπέ, Τρύπες. Ωραίοι τύποι! Ψάχνονται, θέλουν να ζήσουν. Σε μερικούς δεν τους νοιάζει κι αν πεθάνουν. Τους αρκεί να το κάνουν με τον τρόπο τους. Κάποια από αυτά τα παιδιά, μερικά χρόνια αργότερα χάνονται στην πρέζα, καίγονται στο αλκοόλ, την ώρα που κάποιοι σκέφτονται να φωνάξουν, να βγάλουν από μέσα τους την οργή τους και να διεκδικήσουν.

Αλλά και αυτά δεν φτάνουν. Και νάσου να κατεβαίνεις στο κέντρο, στην Πρ. Κορομηλά και στο πάρκο του Ντορέ. Και νάσου οι γνωριμίες με άλλους "περίεργους" σαν και εσένα απ' όλη την πόλη, όλες τις συνοικίες. Όλα, όλα! εδω είμαστε! Νέες εμπειρίες, νέα πρόσωπα, νέες φιλίες: Σύ.χα.μα. (μετέπειτα Γκούλαγκ), και αργότερα τους Mushrooms και άλλους.

Και Γενάρη του '84 αλλάζουμε μέλη και όνομα! Κυρίες και κύριοι: οι Εκτός Ελέγχου. Η μουσική "είναι" φυσικά punk. Άμεση και ουσιαστική, χωρίς φιοριτούρες! Κι η γλώσσα; Σ' αυτήν που σκεφτόμαστε και μιλάμε: Ελληνικά. Κι ο στίχος; Βιωματικός το δίχως άλλο! Έτσι όπως νιώθουμε εμείς για τον έρωτα και την φιλία, έτσι όπως καταλαβαίνουμε εμείς την πολιτική για την κοινωνία.

Σε μερικούς δεν αρέσουν οι στίχοι μας. Η δεν τους καταλαβαίνουν; Πρόβλημά τους. Όχι δικό μας. Κι έτσι έρχεται εκείνη η ατάκα στο ένθετο του δίσκου ('94) όπου γράφουμε: η κατανόηση των στίχων επαφίεται στην νοημοσύνη των ακροατών. Ειρωνικό; Ίσως, αλλά αναγκαίο όταν κάποιος -που δεν σε ξέρει καν- σε κατηγορεί για σεξιστή, επειδή λες τα πράγματα με το όνομά τους. Ούτε τους περνάει από το μυαλό ότι όταν αναφέρουμε ένα γαμήσι (τραγουδι: ο Εφιάλτης) π.χ. εμείς μιλάμε για την

μοναξιά που -μπορεί να- υπάρχει σε μια σχέση (η την απώλειά της). Γιατί ο έρωτας, εκτός από χαρά και ηδονή, μπορεί να έχει και πόνο και μοναξιά.

Και αντί να γράφουμε 1-2-3 γαμιέται η εξουσία, προτιμάμε να μιλήσουμε για την δικιά τους "αρετή" και την δική μας "δι-αφθορά" (τραγούδι: η δικιά τους Αρετή), όσο και για το αντάρτικο πόλεων (τραγούδι: Τσουτσουβής) που τότε έδινε και έπαιρνε.

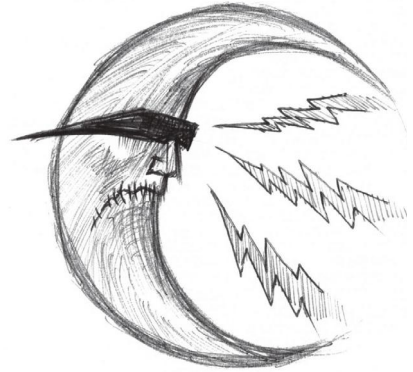
Κι αυτό γιατί η διεκδίκηση αυτών που σου ανήκουν και δεν σου δίνουν, γίνεται τόσο με ήπιους-νόμιμους όσο και, μερικές φορές, βίαιους-παράνομους τρόπους. Ο πόλεμος είναι η μήτρα όλων των αλλαγών δεν έλεγε ο Ηράκλειτος;

Κι έτσι σκεφτόμενοι εμείς οι "μικροί, αδύναμοι, γηραλέοι" εικοσάρηδες αποφασίζουμε να τα βάλουμε με τους γίγαντες

(τραγούδι: στη γή της Λιλιπούτ) και να αφήσουμε τους ανέραστους κριτικούς και τους στείρους πολιτικάντηδες να βαυκαλίζονται στην καθαρότητά τους...

...Και πιστεύαμε ότι ο κόσμος θα αλλάξει, με αγώνα αλλά θα αλλάξει, προς το καλύτερο. Η αισιοδοξία και ο ενθουσιασμός των νιάτων; Ίσως. Όμως τα αποτελέσματα από τις χειραψίες και τις αγκαλιές που είπαμε στην αρχή, τα δρέψαμε 10 χρόνια μετά. Αρχές του '90: Διάλυση του Ανατολικού μπλοκ με ταυτόχρονη εκτράχυνση του -μόνου πλέον- καπιταλιστικού καθεστώτος. Πόλεμος Η.Π.Α – Ιράκ στον Περσικό κόλπο, πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία και διάλυσή της. Εθνικισμοί σχεδόν ξεχασμένοι, και ο νεοφιλελευθερισμός στην ημερήσια διάταξη. Και δεξιά, πολύ δεξιά και να τα χρηματιστήρια και η ζωή χαρισάμενη. Και να η υπόσχεση της εύκολης κονόμας που οδηγεί στην εξαχρείωση. Και να, 10-15 χρόνια μετά, τα μνημόνια και το νέο στοίχημα: Πού πάμε;

Γιατί όταν ο κόσμος εξαθλιώνεται, πηγαίνει προς τα άκρα. Και για να φτάσεις σε αυτό που πρεσβεύει η άκρα αριστερά, χρειάζεται αγώνα και κόπο πολύ. Κι όταν έμαθες εδώ και δεκαετίες να κοιτάς το τομάρι σου, να διαβάξεις life style περιοδικά, να πιστεύεις ό,τι βλέπεις στην τ.ν. σιγά μην μπεις στον κόπο να παλέψεις. Ο εφησυχασμός και η βόλεψη των τελευταίων 40 ετών, σε συνδυασμό με την έλλειψη πραγματικά ου-

σιαστικής παιδείας από τον Άνθρωπο για τον Άνθρωπο, μας αποκτήνωσε και οδήγησε την πλειοψηφία -τους “νοικοκυραίους”- να ψάχνουν το εύκολο, έναν Μεσσία, ένα κόμμα, έναν ηγέτη. Δηλαδή την άκρα δεξιά, Follow the leaders (τραγουδί των: Killing Joke). Όμως και τώρα κάποιοι άνθρωποι, ίσως μειοψηφίες θα αντισταθούν. Όπως κι εμείς ως μειοψηφίες προσπαθήσαμε να ζήσουμε όπως θέλουμε. Κι αυτό που λείπει τώρα είναι το: Ζήσε το Σήμερα. Ζήσε και μοιράσου το Σήμερα. Αυτό κάναμε τότε ως Εκτός με τους φίλους μας, ζήσαμε και μοιραστήκαμε τη ζωή μας, τα αισθήματά μας καλά η άσχημα και συνδιμορφωθήκαμε σ’ αυτό που γίναμε τότε. Άραγε μετανιώνω για κάτι; Να είχαμε περισσότερο θάρρος για την ζωή, για την γνωριμία με το άγνωστο και το καινούργιο. Καθ’ ότι οι περισσότεροι από εκείνη την

“περίεργη” μειοψηφία των χρόνων του ‘80, μεγαλώνοντας, περιχαρακωθήκαμε άλλοι λιγότερο, άλλοι πιο πολύ, σε κουτάκια. Απολαύσαμε την “αυθεντία” μας και γίναμε κάτι σαν κι αυτό που δεν θελήσαμε.

Και τώρα; Ακόμα αισιόδοξος ότι η σπίθα που υπάρχει μέσα μας θα κορώσει² και θα βάλει φωτιά στην πορεία της ζωής μας.

Αρνήσου το σκοτάδι, χάρισε φωτιά (τραγουδί: Σ’ αυτή την πόλη -10 χρόνια μετά).

Το χρωστάμε σε όλον τον πλανήτη
 το χρωστάμε στους Ανθρώπους με Άλφα κεφαλαίο
 το χρωστάμε στους αγαπημένους μας
 το χρωστάμε στους φίλους μας
 το χρωστάμε στους εαυτούς μας
 Δύναμη σε όλους.

Αποστόλης πάλαι ποτέ Εκτός Ελέγχου.

1 περιττά στολίδια

2 φουντώσει

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ

Από την Άνοιξη του '98 μέχρι και σήμερα, μια μεταλλική κατασκευή με την μορφή μύγας, κοσμεί τον εσωτερικό χώρο από το κατειλημμένο στέκι στο Βιολογικό του Α.Π.Θ. Με το πέρασμα του χρόνου έχει καθιερωθεί ως το σήμα (logo) του συναυλιάδικου που λειτουργεί μέσα στο στέκι.

Η συζήτηση έγινε σπίτι του Βαγγέλη από τους Ναυτία, δημιουργού της μύγας, την Παρασκευή 21/12/18 νωρίς το βράδι. Το ιστορικό συμπληρώνει και ο Λάκης από την κατάληψη της Βίλλας Βαρβάρας.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Η δημιουργία της μύγας οφείλεται σε δύο λόγους.

Στη "δημιουργική" προσέγγιση της ανακύκλωσης και της σχέσης που είχαμε με τη Μαρία-Ηλέκτρα, για ένα διάστημα περίπου τριών ετών ('90 -'93).

Στη διάρκεια της πρώτης περιόδου της Ναυτίας, το φθινόπωρο του '88, φιλοξενηθήκαμε σε διάφορες καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενους χώρους ανά την Ευρώπη, όπου σε κάποιους από αυτούς, οι καταληψίες είχαν μια ιδιαίτερη εικαστική αισθη-

τική στα πλαίσια του D.I.Y. Θα μου μείνει αξέχαστη η κατάληψη El Passo στο Τορίνο, όπου οτιδήποτε χρηστικό, ήταν κατασκευασμένο από υλικά που είχαν βρει στα σκουπίδια και μετά από κάποιες επεμβάσεις και τροποποιήσεις τα είχαν μετατρέψει σε κρεβάτια, πάγκους, σόμπες... αλλά και σε έργα τέχνης. Είναι “μαγικό”, το πόσες διαφορετικές χρήσεις μπορεί να έχει ένα αντικείμενο στο πέρασμα του χρόνου.

Σε μια άλλη κατάληψη στο Ντίσελντορφ την AK 47, ο συναυλιακός χώρος ήταν διακοσμημένος με γλυπτά, φτιαγμένα κυρίως, από παλιά ανταλλακτικά, εξαρτήματα, αναρτήσεις, καρμπυρατέρ κ.λ.π. (προφανώς από το πλησιέστερο συνεργείο της γειτονιάς). Τίποτα δεν πάει χαμένο. Με δημιουργική διάθεση και μια καλή ιδέα όλα μπορούν να χρησιμοποιηθούν ξανά και ξανά.

Όλα αυτά που είδα δεν με άφησαν ασυγκίνητο και επειδή με θεωρώ άνθρωπο που “πιάνουν τα χέρια του” και μου αρέσουν οι κατασκευές, ένιωθα ότι αργά ή γρήγορα θα καταπιαστώ με αυτήν την οικολογική - δημιουργική ιστορία.

Στα τέλη του ‘89, βρίσκομαι κατά τύχη στη Δ.Ε.Θ., σε μια έκθεση γλυπτικής με θέμα τα ρομπότ, από την ταινία Πόλεμος των άστρων. Ο.κ. λίγο μεταμοντέρνα, λίγο “φουτουριστική”, αλλά όλα τα εκθέματα ήταν φτιαγμένα από μεταλλικά κυρίως, ετερόκλητα αντικείμενα, που κανονικά θα ήταν για πέταμα. Νάτη πάλι αυτή η ιδιαίτερη artwork προσέγγιση της ανακύκλωσης μπροστά μου! Έχω ψηθεί για τα καλά...

Τα ρομπότ ήταν πολύ “ρεαλιστικά” και φτιαγμένα από απλά αντικείμενα καθημερινής χρήσης. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση, η απλότητα και η ευρηματικότητα τ@ καλλιτέχν@, γιατί είχε χρησιμοποιήσει σουρωτήρια του τσαγιού, για να φτιάξει τα μάτια τους. Αυτό ήταν που με ενεργοποίησε και θα σου εξηγήσω το γιατί.

Από μικρός είχα ένα “κόλλημα” με τα έντομα. Μου άρεσε πολύ η ανατομία τους και τα θεωρούσα, τα λιλιπούτσια “ρομποτάκια” της φύσης. Ίσως να είχα επηρεαστεί και από ταινίες επιστημονικής φαντασίας, όπου οι πρωταγωνιστές “έφερναν” σε έντομα. Όπως και να ‘χει, είχα παρακολουθήσει αρκετά ντοκιμαντέρ για αυτά τα περίεργα ζώα και είχα μια ιδέα για την ανατομία τους, αλλά χάρη στα βιβλία και τις σημειώσεις της φίλης Έλενας (φοιτήτρια βιολογίας εκείνο τον καιρό) μπόρεσα να εμβαθύνω και να γίνω σοφότερος σε ότι αφορά τη μορφολογία και την ανατομία των εντόμων (χίλια ευχαριστώ φιλενάδα). Αυτό που εξακολουθώ και θαυμάζω σε αυτά είναι τα μάτια τους. Είναι μεγάλα, σφαιρικά και αποτελούνται από πολλές κόρες, για να μπορούν να βλέπουν παντού (360 μοίρες). Αν δεις σε μεγέθυνση το μάτι ενός εντόμου, θα διαπιστώσεις πως “μορφολογικά” μοιάζει με ένα σουρωτήρι.

Αυτό ήταν! Ήξερα πλέον τι ήθελα να κατασκευάσω, μου έλειπε όμως το κίνητρο αλλά κι αυτό προέκυψε λίγο αργότερα...

Λίγους μήνες μετά (‘90) γνωριζόμαστε με τη Μαρία-Ηλέκτρα, μέσα από τη συνέντευξη της ομάδας που σχεδίασε και έκανε την κατάληψη Πανδώρα (*). Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους έρωτες της ζωής μου, σε μια πολύ δημιουργική και συντροφική περίοδο. Βιώσαμε σα ζευγάρι την εμπειρία του εγχειρήματος της Πανδώρας, μια ευρωπαϊκή περιοδεία με τη Ναυτία, το στήσιμο (artwork) των δυο άλμπουμ του γκρουπ

και δοκιμάσαμε την τύχη μας με την υπόλοιπη παρέα, σαν ταβερνιάρηδες για δύο συνεχόμενα καλοκαίρια στη Γαύδο.

Η Μαρία, πέρα από συντρόφισσά, ήταν μια εξαιρετική περίπτωση ζωγράφου.

Πέρα από την άρτια τεχνική και τις εξαιρετικές ιδέες της, είχε το χάρισμα να αποτυπώνει στο χαρτί, οποιαδήποτε “εικόνα - παράσταση”, είχαμε στο μυαλό μας. Νιώθω “ευλογημένος” για όσα ζήσαμε και περάσαμε μαζί και ήμασταν πολύ τυχεροί ως Ναυτία που επιμελήθηκε το artwork στους δυο δίσκους μας. Απίστευτη δουλειά όμως είχε κάνει και με κόμιξ, αφίσες, τρικάκια, banners για τα δυο “δικά” μας ραδιόφωνα Κιβωτός και Ουτοπία, για fanzines και γενικότερα για τον ευρύτερο αναρχοαυτόνομο χώρο, τον οποίο κατά την άποψή μου αναβάθμισε “αισθητικά” και υπηρέτησε πιστά.

Με τη Μαρία χωρίζουμε οριστικά το ‘93. Λίγο αργότερα, αρχές ‘94, μαζί με κάποιες φίλες της δημιουργούν την ομάδα: “Γυναίκες Μύγες”. Διοργανώνουν προβολές ταινιών και εκδηλώσεις αλλά και πάρτι με διαφορετική μουσική προσέγγιση (post new wave, techno...), κόντρα στην punk μουσική, που μονοπωλούσε τα στέκια τότε.

Με αφορμή λοιπόν, τ’ όνομα αυτής της ομάδας και όλων όσων είχαμε περάσει μαζί, μου ‘ρθε η ιδέα, να φτιάξω ένα έντομο, μια μύγα και να το δώσω σε μια καινούρια κατάληψη που μόλις είχε γίνει στην πόλη, τη Βίλλα Βαρβέρα.

Έτσι λοιπόν άρχισα την κατασκευή της μύγας. Ξεκίνησα με το κεφάλι του εντόμου, με

δύο σουρωτήρια (όπως ήταν αναμενόμενο), παλιές κουτάλες και τριμπουσόν, συνέχισα με το θώρακα και το σώμα (παλιά χύτρα και σουρωτήρι για μακαρόνια), τα φτερά (υαλοκαθαριστήρες αυτοκινήτου) και

τελείωσα με τα πόδια (καρυσθραύστες, πιρουνία), αλλά

και με διάφορα αντικείμενα που έβρισκα δεξιά - αριστερά, αρκεί να ταίριαζαν μορφολογικά με αυτό που είχα στο κεφάλι μου. Βέβαια η διαδικασία ήταν λίγο περίεργη και χρονοβόρα αλλά να ‘ναι καλά οι φίλοι μου και τα

κουζινικά που τους ρήμαξα από το

σπίτι μας στη Θεοσίππου ως το

σπίτι του Μήτσου-Μάνου (Μω-

ρέας άνω-πόλη) και των υπό-

λοιπων φίλων της γειτονιάς.

Από ένα σημείο και πέρα, δεν μου

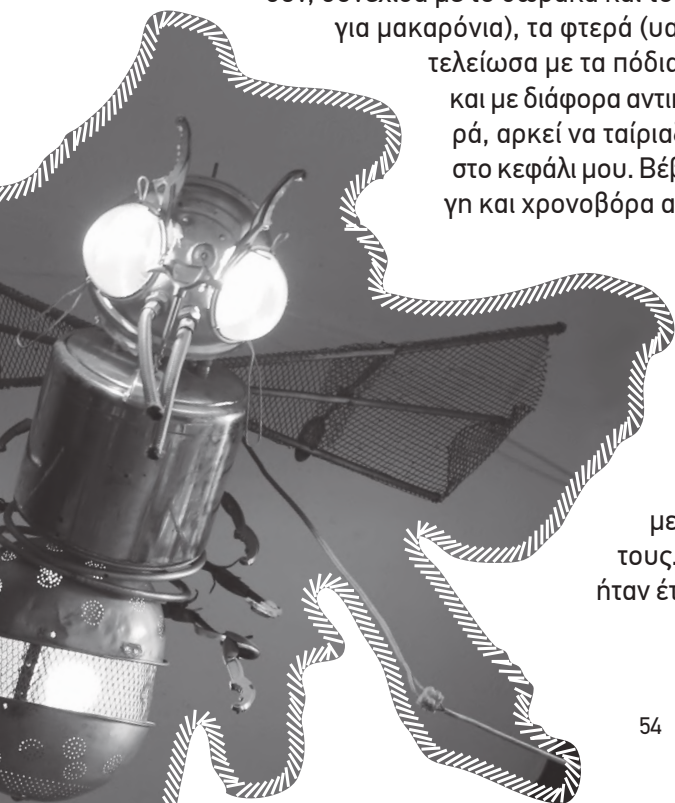
έκανε καμία εντύπωση το γεγο-

νός ότι οι προαναφερόμενοι, δεν

με άφηναν να πλησιάσω στην κουζίνα

τους. Η μύγα τελικά μετά από δύο μήνες

ήταν έτοιμη και οι μόνες αγορές που είχαν

γίνει, ήταν για τα απαραίτητα: βίδες, παξιμάδια, λάμπες, ντουί και καλώδια. Εγκαταστάθηκε λοιπόν στο μπαρ της Βίλλας Βαρβάρας.

ΛΑΚΗΣ (ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ): Στον 3ο μήνα κατάληψης το '94 που έχουμε φτιάξει το μπαρ, έρχεται ο Βαγγέλης και μας λέει, ότι έχω κάτι για 'σας. Επέλεξε μόνος του το μέρος που θα έμπαινε και την επόμενη μέρα επέστρεψε με τη μύγα. Τα παιδιά της συνέλευσης αποδεχθήκαμε το δώρο του και την τροφοδοτήσαμε με ρεύμα γιατί τα μάτια και ο κώλος της είχανε ντουί για λάμπα. Όλοι όσοι το βλέπανε τους άρεζε. Έμεινε μέσα στο μπαρ της κατάληψης μέχρι το πρωί της εκκένωσης της το '98, όπου και η συνέλευση της κατάληψης αποφασίζει να μπει η μύγα στο στέκι στο Βιολογικό όπου και παραμένει μέχρι σήμερα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αυτή είναι η ιστορία της μύγας. Η πρόθεσή μου να φτιάξω ένα γλυπτό έντομο και να πειραματιστώ με υλικά που θα κατέληγαν στη χωματερή ήταν ο κύριος λόγος. Η Μαρία ήταν η έμπνευση. Μπορείς να θεωρήσεις, πως ήταν κάτι τυχαίο, μια συγκυρία. Αν δεν υπήρχε ο δρόμος, το ταξίδι, η συντροφικότητα, ο έρωτας, η αγάπη, το δικαίωμα, και ο σεβασμός στην καλλιτεχνική φύση όλων μας, πιθανόν να μην είχε γίνει τίποτα. Σ' αυτό όμως που έχω καταλήξει κάποια χρόνια μετά είναι πως ίσως να είμαστε εμείς οι ίδιοι που με τις επιλογές μας διαμορφώνουμε τις συγκυρίες που βιώνουμε και δεν χρειάζεται να περιμένουμε να έρθουν να μας βρουν αυτές.

Η Μαρία είχε δει τη μύγα και της είχε αρέσει, παρόλα αυτά ποτέ δε βρήκαμε την ευκαιρία να το συζητήσουμε, γιατί είχαμε χαθεί κάπου μεταξύ Αγγλίας (όπου ζούσε εκείνο το διάστημα) και Θεσσαλονίκης. Δυστυχώς δεν πρόλαβα ποτέ να της εκμυστηρευθώ ότι αυτή ήταν το "ελατήριο" για τη δημιουργία του συγκεκριμένου γλυπτού, μέχρι το καλοκαίρι του '97, που "έφυγε" από τη ζωή. Και πάλι όμως από την άλλη μεριά, σημασία έχει το κίνητρο και ο τελικός "κοινά αποδεκτός" παραλήπτης.

Η μύγα έγινε με πολύ αγάπη, ατέλειωτη υπομονή κι επιμονή και περίσσιο ενθουσιασμό. Ήταν η πρώτη και πιο αγαπημένη μου κατασκευή. Από τότε έχω μόνιμα κούτες που αποθηκεύω ό,τι "ενδιαφέρον" βρίσκω από δω κι από 'κεί, (κι ας με λένε ρακοσυλλέκτη) με στόχο τη χρήση του στο μέλλον.

(*) Στην αρχή ήτανε στην οδό Ιλιάδος (Δεκέμβρης '90) στην περιοχή Κυβέλεια και αργότερα μεταφέρθηκε λίγα στενά παρακάτω στην οδό Πραξιτέλους 7 από τον Γενάρη μέχρι τον Ιούνιο του '91. Η συνέλευση ήταν γύρω στα 15 άτομα. Το κτίριο είναι ιδιοκτησία του ΚΕ.Δ.Α.Κ.

ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

Ήταν κατάληψη στην οδό Κρίσπου 7 στην πλατεία Κουλέ-Καφέ (η αλλιώς πλατεία Ρομφέν) στην Άνω Πόλη Θεσ/νίκης. Το κτίριο κατασκευάστηκε μεταξύ 1897-1905. Οι ιδιοκτήτες ήταν τέσσερις συγγενείς που το είχαν παρατημένο. Λειτουργούσε ως σχολείο μέχρι το '78 όταν και εγκαταλείφθηκε. Το '96 έρχεται στην κατοχή του Δήμου.

Η κατάληψη διήρκεσε από 3/1/94 – 23/4/98.

Η συνέλευση αποτελούνταν αρχικά από 15-20 άτομα, όλα προερχόμενα από τον αναρχικό ελευθεριακό ή πανκ χώρο.

Το '97 τους γίνεται γνωστό ότι στα πλαίσια της πολιτιστικής πρωτεύουσας το ήθελε ο Δήμος για να το αξιοποιήσει.

Αυτό που την έκανε να μένει ζωντανή στη μνήμη πολλών ήταν το

γεγονός ότι αυτή ανοίχτηκε τόσο στον κόσμο του ελευθεριακού χώρου, όσο και στον κόσμο που αναζητούσε διεξόδους στην καθημερινότητά του, είτε αυτό ήταν μουσική, τέχνη, πολιτική, είτε τα καθημερινά προβλήματα της γειτονιάς του, συζητώντας λύσεις πρακτικά και συλλογικά χωρίς τη μεσολάβηση κανενός δήμου - κράτους. Έτσι κατάφερε εκείνη την εποχή οπου ήταν πολύ πιο έντονη στην συντηρητική Θεσσαλονίκη η αντίληψη ότι κατάληψη ίσον αναρχικοί – πανκς -ναρκομανείς, να αντιστρέψει αυτό το κλίμα μιλώντας και αλληλοβοηθώντας μια γειτονιά, που με χαρά έστειλε τα παιδιά της στην αυλή της Βαρβάρας για να παίξουν. Αυτό δεν την στέρησε από τη συμμετοχή στις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις, ούτε και στην επικοινωνία με τα υπόλοιπα εγχειρήματα, συμμετέχοντας ενεργά με το λόγο και τις πράξεις της.

Το πρωί στις 23/4/98 μπαίνουν τα Ε.Κ.Α.Μ. και προσάγουν 13 άτομα: 7 μέλη της συνέλευσης και 6 φιλοξενούμενους.

Τους προσάγουν στο τμήμα Άνω Πόλης – Αγίου Παύλου για εξακρίβωση στοιχείων χωρίς να τους απαγγελθούν κατηγορίες και μετά από 5 ώρες αφήνονται ελεύθεροι. Καθ' όλη τη διάρκεια της προσαγωγής, συνεργείο του Δήμου έχει μπει μέσα στο κτήριο και μαζεύει τα πράγματα, ενώ παράλληλα ξηλώνουν όλα τα κουφώματα (πόρτες-παράθυρα) και γκρεμίζουν τους τοίχους του κάτω ορόφου (ισόγειο) προς αποτροπή επανακατάληψης. Μια διμοιρία Μ.Α.Τ. φυλάει νυχθημερόν το κτίριο.

Τα πράγματα πάνε στις αποθήκες του Δήμου στη Νέα Ελβετία.

Την επομένη γίνεται συνεννόηση με τους μπάτσους ώστε οι καταληψίες να πάρουν τα πράγματά τους. Ο Δήμος παρέχει φορτηγά τα οποία συνοδεύονται από κλούβες των Μ.Α.Τ.

Τα πράγματα πάνε στο υπόγειο του Αυτοδιαχειριζόμενου Κοινωνικού Κέντρου "Ναυτίλος".

Η συνέλευση της κατάληψης μεταφέρεται στο Βιολογικό.

Η Βαρβάρα εκείνη την εποχή μαζί με τα ραδιόφωνα Ουτοπία 107,7 fm και Κιβωτό 92,5 fm ήταν στα μέσα των 90's μια σωτήρια σανίδα στη Θεσσαλονίκη και για αυτό υπήρξε μαζική αλληλεγγύη από πολύ ετερόκλητο κόσμο.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΝΚ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1978

PROXIES

(το διάστημα '78-'80 παίζαν διασκευές από: Buzzcocks, 999, Stranglers, Jam, Television, Ramones, Talking Heads, Magazine, Pere Ubu)

1980

3 O.D.

**YOGHURT
NEW ROSE**

1981

ΓΚΡΟΒΕΡ

1982

ΑΠΟΒΛΗΤΟΙ

4 ELSSES

YOU 'RE

(αργότερα **ΑΦΘΑΙΡΕΤΟΙ**)

ΣΥΝ+ΠΛΗΝ

(αργότερα **ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ**)

STALLUNG 7

ΣΥ.ΧΑ.ΜΑ (Σύλλογος
Χαφιέδων Μακεδονίας)

HORIZON

1983

ΜΠΕΡΚΕΜΠΕ

ΚΩΝΩΠΕΣ

ΑΠΟΒΛΗΤΕΣ (Το πρώτο αμιγώς
γυναικείο πανκ συγκρότημα)

ΜΠΕΣΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΑΛΕΣΤΕ

DEATH FLOWERS

VICTIMS

WARRIORS SKINS

DIRTY HEROES

ΚΑ.ΘΥ.ΚΥ. (Καταγαμμημένα
θύματα της Κυβερνήσεως)

1984

ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ

(αργότερα **ΑΝΑΘΕΜΑ+ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ**)

VICIOUS RIOT

(αργότερα **ΜΟΟΤ ΡΟΙΝΤ**)

CHAOS G.R.

UNITED BOOTS

PURE HELL

NO NAME

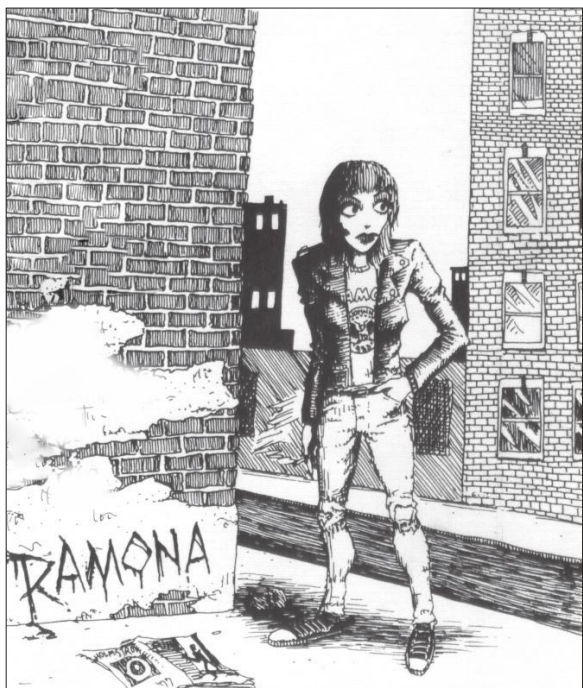
Την ίδια εποχή υπήρχαν και τα παρακάτω συγκροτήματα. Ωστόσο δεν κατέστη δυνατό να εξακριβωθεί η ακριβής χρονολογία που δημιουργήθηκαν.

ΓΕΝΕΘΛΙΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

SHIT-HEADS

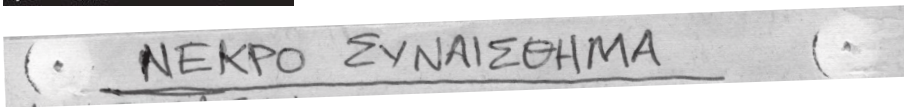
HAVE DIRTY FEET

ramona

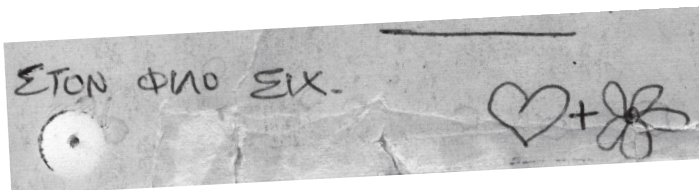
('92)

Πες μου τι θα γίνει όταν τα λόγια μας ξεφτίσουν
Κι οι αλήθειες μας θυμίζουν πως είναι πια αργά
Τα πάντα θα 'ναι τίποτα και θα 'χω ν' αντικρύζω
Με δέος και με φόβο ατέλειωτη μοναξιά
Κλείνοντας τα μάτια μου θ' αγγίζω το κορμί μου
Θα είμαι μοναχός μου και οι φίλοι μακριά

Πες μου τι θα γίνει όταν τα όνειρα μας σβήσουν
Και η πραγματικότητα μας κόβει τα φτερά
Μοναχοί θα κρυβόμαστε πίσω από τον τοίχο
Που χτίζουμε με άλλοθι του χρόνου την φθορά
Κανείς δεν θα 'χει μείνει για ν' ακούσει την φωνή μας
Που θ' αντηχεί μονάχη μες την παγωνιά

Πες μου τι θα γίνει όταν θα δούμε στο κορμί μας
Σημάδια από τον πόνο που ο χρόνος τα γερνά
Και ψάχνοντας αδιάκοπα στα βάθη της ψυχής μας
Ανακαλύπτουμε όνειρα κι αισθήματα νεκρά
Κανείς δεν θα 'χει μείνει για ν' ακούσει την φωνή μας
Που θ' αντηχεί μονάχη μες την παγωνιά

BLACK FLAG

Police story (1981)

Αυτή τη γαμημένη πόλη
την κυβερνούν τα γουρούνια
Αφαιρούν τα δικαιώματα
από όλα τα παιδιά

Κατάλαβέ το, είμαστε σε έναν πόλεμο
που δεν μπορούμε να νικήσουμε
Αυτοί μισούν εμάς, εμείς μισούμε αυτούς
δεν μπορούμε να νικήσουμε, με τίποτα

Περπατώ στον δρόμο
τους κάνω κωλοδάχτυλο
με χτυπάνε στο κεφάλι με γκλομπ

Δεν κάνω τίποτα
δεν λέω τίποτα
τους λέω να πάνε να γαμηθούν
με σπρώχνουν μακριά

Δεν υπάρχει περίπτωση
οι γαμημένοι θα πληρώσουν

Πάω στο δικαστήριο για το έγκλημά μου
κάθομαι στην ουρά, πληρώνω το πρόστιμο
μπορεί να μπω μέσα στη φυλακή

The EXPELLED

«Government Policy» ('82) «ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ»

Βρήκατε την απάντηση στη διαμάχη
Υπόσχεστε μια καλύτερη ζωή
Δεν κρύβεστε πίσω από ψεύτικα λόγια πια
Για τι στο διάολο μας περνάτε?

Γεννηθήκαμε για να χάνουμε και μετά να μας
κριτικάρουν.

Άνεργοι, θυματοποιημένοι.
Και δεν έχουμε δουλειές τώρα.

Άνεργοι, θυματοποιημένοι.
Εμείς είμαστε αυτοί, δεν το βλέπετε?

Άνεργοι, θυματοποιημένοι.
Δεν θα μας αλλάξετε, γι' αυτό αφήστε μας
στην πсуχία μας.
Άνεργοι, θυματοποιημένοι.

Μη μου κάνετε κήρυγμα για το καλό και το
κακό.

Σπαταλήσατε όλο τον πλούτο μας
Γελάτε, πίνετε και κάνετε χειραψίες
Είστε πολύ μεθυσμένοι για να νοιαστείτε για
τις απαιτήσεις μας.

Στέλνετε την αστυνομία να στοιχειώσει τους
δρόμους μας

Εμάς παρακολουθούν στις περιπολίες τους
Μας προειδοποιείτε να μην αντισταθούμε
Ένα γκλομπ στο ένα χέρι και μια βίβλος στο
άλλο.

Στο τέλος θα κάνετε την επιλογή σας
θα μας επιστρατεύσετε όλους και θα χαρείτε
Βουλευτείτε και κάντε το χειρότερο
Αλλά μη νομίσετε ότι δεν θα φτάσουμε εκεί
πρώτοι.

Power ('82)

Δύναμη στον λαό, ελευθερία των δικαιωμάτων μας
Δύναμη στον λαό, είναι ένας αγώνας που δεν
τελειώνει ποτέ

Είμαστε όλοι ενωμένοι, δεν θέλουμε πόλεμο ποτέ
Είμαστε όλοι ενωμένοι, ο χρόνος τελειώνει

Πρόσεχε πίσω σου, συνέχισε να τρέχεις γρήγορα
πρόσεχε πίσω σου, μου φάνηκε ότι είδα μια λάμψη

Ενώστε τα χέρια σας, σας χρειαζόμαστε όλους
Ενώστε τα χέρια σας, χειροκροτήστε δυνατά
Σταθείτε δυνατοί και ισχυροί
η δύναμή μας δεν είναι μικρή
Έλα, φίλε μου και πάρε μέρος στην ειρήνη,
μόνο καλό θα σου κάνει

Πρόσεχε πίσω σου, συνέχισε να τρέχεις γρήγορα
Πρόσεχε πίσω σου, μου φάνηκε ότι είδα μια λάμψη

Πρόσεχε πίσω σου, συνέχισε να τρέχεις γρήγορα
Πρόσεχε πίσω σου, μου φάνηκε ότι είδα μια λάμψη

Δύναμη στον λαό, ελευθερία των δικαιωμάτων μας
Δύναμη στον λαό, είναι ένας αγώνας που δεν
τελειώνει ποτέ

Είμαστε όλοι ενωμένοι, δεν θέλουμε πόλεμο ποτέ
Είμαστε όλοι ενωμένοι, ο χρόνος τελειώνει

Πρόσεχε πίσω σου, συνέχισε να τρέχεις γρήγορα
Πρόσεχε πίσω σου, μου φάνηκε ότι είδα μια λάμψη

Ο Ρήγκαν νομίζει ότι ξέρει τι κάνει
Η Μάργκαρετ Θάτσερ δεν ξέρει τίποτα
θα μας κάνουν κομματάκια
και θα μας τείσουν στα ψάρια
Οι ζωές μας δεν αξίζουν ούτε μια δεκάρα γι' αυτούς
Τουλάχιστον ξέρουμε ότι θα πάμε στον παράδεισο
θα πετάξουμε από εκεί ψηλά κάτω χαμηλά
και θα τους φτύσουμε στα μάτια

δύναμη, δύναμη, δύναμη...

«Uh-Oh» (1979)

Ποιά είναι εκείνο το κορίτσι που τρέχει στο σοκάκι;
Είναι στα λευκά ντυμένη, θα πρέπει να το έχει
σκάσει από κάπου

Ωωω, μα είναι τόσο όμορφη σαν όνειρο
κι εσύ πεινάς τόσο για λίγο μέλι και κρέμα, να

Ω, είναι ένα μυστήριο
πρέπει να μπεις μέσα στις φαντασιώσεις της
Έτσι τρέχεις λοιπόν, στη γωνία να δεις ό,τι μπορείς
να δεις

και νάτη εκεί να σου λέει μη με ακολουθείς, όχι
έχει ένα χαμόγελο στα δόντια της σαν μαχαίρι
κι εσύ έχεις κάποιο πρόβλημα πίεσης με τα
ιδρωμένα χέρια σου, να
έχω τις δουλειές μου, δεν έχω χρόνο για σένα
πηγαίνω σε ένα γάμο παντρεύομαι τον εαυτό μου

είμαι ένα μυστήριο
καλύτερα στέκαρέ το με τις φαντασιώσεις σου
μην προσπαθείς να μου φορτώσεις τίποτα
γιατί αν το κάνεις θα σε κάνω να το μετανιώσεις
πολύ που το έκανες

Δεν με θέλεις?
Μη με ακολουθείς
Η απάντηση είναι όχι

Ναι, είμαι ένα μυστήριο
καλύτερα στέκαρέ το με τις φαντασιώσεις σου
μην προσπαθείς να μου φορτώσεις τίποτα
γιατί αν το κάνεις θα σε κάνω να το μετανιώσεις
πολύ που το έκανες

σκοπευτή του sex δεν με θέλεις?
Μη με ακολουθείς
Η απάντηση είναι όχι

rumble FISH

Ο χρόνος είναι περίεργο πράγμα
Είναι αλλόκοτος
Όταν είσαι νέος, παιδί
έχεις χρόνο
δεν έχεις τίποτα, αλλά έχεις χρόνο
χαραμίζεις δυο χρόνια εδώ, δυο χρόνια εκεί...
Δεν σε νοιάζει
Έτσι δεν είναι;
Μόλις μεγαλώσεις, λες στον εαυτό σου:
Πόσο ακόμα έχω;
Έχω 35 καλοκαίρια ακόμα
Φαντάσου... 35 καλοκαίρια...

*από μια νουβέλα του '75 του S. E. Hinton
που έγινε ταινία από τον F.F. Coppola το '83
και τραγούδι απο τους Deus Ex Machina ως 35 Summers το '93*

Κατασκευή που κοσμεί το bar της κατάληψης Terra Incognita Βασισμένο στο ποίημα του Ε. Α. Πόε: Το κυρίαρχο σκουλήκι
 Από τον Γρηγόρη Crustafari 2008

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Ιστορική αναδρομή του ραδίου Ουτοπία 107,7 fm Θεσ/νίκη 1989-1998

Παρουσίαση της εκπομπής "Τα Κουρέλια" και η συνέχεια της σε έντυπη περιοδική έκδοση 1999-2013

Θα ακολουθήσει ζωντανό το πρόγραμμα της εκπομπής με βινύλια 1976-1998 just a punk

Παρ. 22/11/2013 στις 21.00 στην κατάληψη Βύρωνος 3 (και Σκρα, Καβάλα)

COLLECTIVE ACCION MIXED

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

ΑΚΟΥ ΠΙΣΜΑ ΝΑ ΜΑΓΑΙΝΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΤΕ ΓΙΑ ΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΘΕ ΤΕΛΕΡΗΤΟ

107.7

ΣΑΒ. 27/4/13 στις 20.00

Παρουσίαση της εκπομπής που γινόταν στο ράδιο Ουτοπία 107,7 f.m. και η συνέχεια της σε έντυπη περιοδική έκδοση. Θα ακολουθήσει ζωντανό το πρόγραμμα της εκπομπής μέσα από βινύλια, εποχής '76-'98 (just a punk) στην κατάληψη Terra Incognita

ΑΠΡΙΛΗΣ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΛΗ

ΑΝΘΙΣΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΡΣΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΛΗΣ στο σπίτι άνω πόλης -Πατησία Κωστή και/ή Ουτοπία 233 από τριτο σκαφάκι κωστής, στις 20:30 anopoli.espivblogs.net

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 04/04

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11/04

ΣΑΒΒΑΤΟ 12/04

ΣΕΙΣΘΕ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
"Ο ρόλος των στρατών απέναντι στην μετανάστευση" θα ακολουθήσει μπαρ οικονομικής εντάσεως στους ολικούς αρνήτες στρατώνες.

ΣΕΙΣΘΕ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
"Ιστορική αναδρομή του ραδίου Ουτοπία 107,7 f.m. Θεσ/νίκη 1989 -1998" Παρουσίαση της εκπομπής ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ και η συνέχεια της σε περιοδική έκδοση 1999 -2014" Θα προβληθούν μουσικά στιγμιότυπα από τις εκδηλώσεις του σταθμού και της εποχής. Θα ακολουθήσει ηανκ κερνέριο (just a punk)

12:00-18:00
κωστής/κωστής/κωστής
ΚΑΦΕΝΕΙΟ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΕ 3 fanzines ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΝ

ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΚΑΙ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΜΗΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΣΥΝΤΟΜΑ

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

...Μα 'έχεις φίλους και συνεργάτες με τους οποίους μπορείς να μοιραστείς τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου στις 3 η ώρα το πρωί, όταν οι υπεκφυγές και τα προσκήρτα έχουν καταρρεύσει και το αλκοόλ έχει στερεώσει.

Ο πρώτος ιδιοκτήτης παλαιών ακινητών

ΟΔΗΓΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ ΣΕ ΝΕΟΚΛΑΣΙΚΑ ΚΤΙΡΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όλοι μας τα φίδια είναι αρνητικοί και τα φίδια ακινητών, όταν η φίδια πείσει να κολέει, δε θα φέρει με τον φίδια

ebola SUBBOY26

Σελινό σφράγισμα με κλωνογένη, τόσο πιο πολύ, από τον εβόλα, σπαράει η φυσική του δομή επανειλημμένα

ΣΑΒΒΑΤΟ 04.02.17 ΣΤΙΣ 20.00 ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ TERRA INCOGNITA

— ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ ΒΑΡ —